

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΕΚΔΑΙΟΜΕΝΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Ἄριθ. 22.

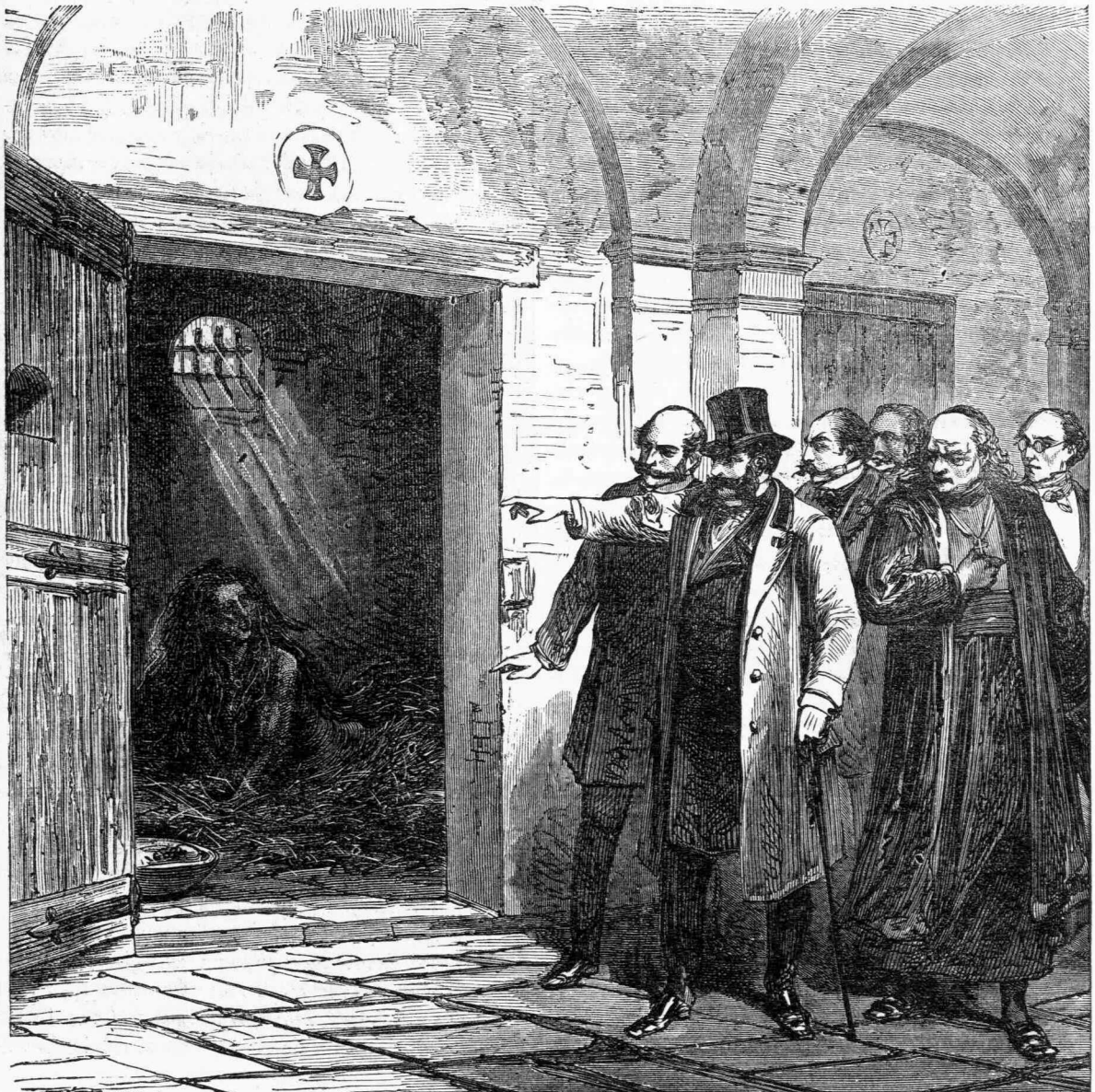
Ὀκτώβριος, 1869.

Β' Ἔτος.

Ἡ ΚΡΑΚΟΒΙΑΝΗ ΚΑΛΟΓΡΑΙΑ.

Ἡμέραν τινά, τὴν (8)20 τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἰουλίου, εἰς τὸ κακουργοδικεῖον τῆς Κρακοβίας ἐκομί-

σθη ἐπιστολή τις ἀνώνυμος. Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῆς μυστηριώδους ἐπιστολῆς ταύτης ἐφαίνετο ὡς γυναικεῖος, διελαμβάνετο δ' ἐν αὐτῇ ὅτι, ἐν τινι τῶν μοναστηρίων τῆς πόλεως, κατοικοῦμένῃ ὑπὸ καλογραϊῶν

Βαρβάρα ἡ μοναχὴ, ἐν τῇ εἰρητῇ τοῦ μοναστηρίου.

τοῦ μοναστικοῦ τάγματος τῶν Καρμελιτῶν, μοναχὴ τις ὀνομαζομένη Βαρβάρα Οὐβριχ, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἤδη ἐκρατεῖτο καθειργμένη ἐντὸς κελλίου σκοτεινοῦ.

Τὸ δικαστήριον, ἅμα λαβὼν γνῶσιν ταύτης τῆς κα-

ταμηνύσεως, προέβη κατὰ καθήκον εἰς τὰς δεύσας ἐξερευνήσεις, καὶ ὁ ἀνακριτὴς, Γεπχάρτος ὀνόματι, μετὰ προηγουμένην συνεννόησιν μετὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ εἰσαγγελέως, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπισκό-

προαγγελία εις τὸν βασιλέα τῆς Οὐγάνδας τὴν ἔλευσίν μου. Μ' εἶπε δὲ οὗτος, ὅτι ἦλθε μετὰ δύο ἀλλοῦ ἀπεσταλμένων τοῦ Ἰμετζα, ἐχόντων διαταγὴν νὰ μὲ ὀδηγήσωσι μέχρις αὐτοῦ μετὰ τῆς συνοδείας μου καὶ τῆς τοῦ σοφοῦ Κιγγέγου. Εἰς τῶν ἀπεσταλμένων τούτων ἦτο ὁ Νιγιαμκούντου, ὃν εἶχον γνωρίσει εἰς τὴν Οὐζούην. Ἐξ αὐτοῦ ἔμαθον ὅτι τόσοι πόθον εἶχεν ὁ βασιλεὺς του νὰ μᾶς ἴδῃ, ὥστε, ἅμα ὡς ἔμαθον ὅτι ἐμέλλομεν νὰ φθάσωμεν προσεχῶς, ἐθανάτωσε πεντήκοντα εὐπατρίδας καὶ τριακοσίους τῶν τοῦ ὄχλου.

Ἐφριζα, καὶ ἠρώτησα διατί; — Διότι ὁ βασιλεὺς ἐθεώρησε τὴν βραδυτῆτα τῆς ἀφίξεως τῶν λευκῶν ἀνθρώπων ὡς προερχομένην ἐκ τῶν προσκομμάτων, τῶν παρεμβαλλομένων εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς μισοξένου διαθέσεως τῶν ὑπηκόων του.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Οὐγάνδας μοι ἔστειλε καὶ τέσσαρας δαμάλις· ἤθελε δὲ νὰ παραλάβω ἀναποφεικτικῶς καὶ τὸν σύντροφόν μου, ὃν ἔμαθον ἀσθενοῦντα καὶ διαμείνοντα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ρουμανίκα.

28 ἰαν. Μασχόντη. — Ὁ Μαούλας δὲν ἐφάνη, καὶ ἀπεφάσισα ν' ἀναχωρήσω μετὰ μόνου τοῦ Νιγιαμκούντου, καίτοι ἄκοντος, ἀλλ' ἀναγκασμένου νὰ μὲ ἀκολουθῇ ἀφοῦ ἐβλεπεν ὅτι δὲν μετεπειθόμην. Καὶ ἀριστερόθεν μὲν εἶχομεν τὴν σειρὰν τῶν ὄρεων, δεξιόθεν δ' ἀφίνοντες ἀπέραντον τινὰ πεδιάδα πλήρη ἐλῶν, ἐστάθημεν εἰς χωρίον τι ὑψηλόν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου διεκρίνα κατὰ πρότον τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Νυάνζας.

29 ἰαν. Οὐκάρρα. — Ἐκτὸς τῶν ἐλῶν διὰ τῶν ὁποίων ἠναγκάσθημεν νὰ διαβῶμεν, μέχρι τοῦδε ἡ ὁδοιπορία δὲν εἶναι δυσάρεστος· πανταχοῦ τόποι κερποφορώτατοι, ὧν οἱ κάτοικοι, ἅμα ὡς βλέπουσιν ἡμᾶς μακρόθεν, τρέπονται εἰς φυγὴν, βέβαιοι ὅτι, ἂν ἐτόλμων νὰ ρίψωσι τὸ βλέμμα των ἐπὶ τῶν ξένων τοῦ βασιλέως, θὰ ἐτιμωροῦντο παραδειγματικῶς. Οὕτως εὐρομεν ἐνταῦθα κενὰς ὄλας τὰς κατοικίας, καὶ τὰ « παιδιά » τοῦ Ροσάρου, ἀξιωματικοῦ τοῦ Ρουμανίκα, διήρπασαν ὅ,τι εὗρον ἐντὸς αὐτῶν, ἐπειδὴ οἱ ἐγγῶριοι νόμοι ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς ὁδοιποροῦντας βασιλικούς ἀνθρώπους νὰ ζῶσιν ἐκ τῶν κατοίκων. Ἐδοκίμασα νὰ ἐμποδίσω τὴν διαρπαγὴν ταύτην, ἀλλ' εἶδον ὅτι δυσηρέστου αἱ ἀπαγορεύσεις μου.

Ἐνταῦθα ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ Γράντ, ἣν μοι ἔφερον ὠραῖός τις νεανίας, φορῶν περὶ τὸν τραχήλῳ του τυλιγμένην τὴν δορὰν τιγραιούρου, στολισμὸν ἀπηγορευμένον εἰς πάντας, πλὴν τῶν βασιλέων. Ὁργισθεὶς ἔνεκα τούτου ὁ Νιγιαμκούντου, διαττάττει τὰ « παιδιά του » ν' ἀποσπάσωσι τὸ ἔμβλημα τῆς βσιλείας ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ νέου, καὶ δύο ἀλιτήριοι τον συλλαμβάνουσι παράστα ἀπὸ τῶν χειρῶν, καὶ ἐπανελημμένως περιστρέφουσιν αὐτὰς εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὰς ἐξαρθρώσωσιν. Ὁ νέος ἀνθίσταται, χωρὶς νὰ βάλῃ ἐλαχίστην φωνὴν ὀδύνης, καὶ ὁ Νιγιαμκούντου, βλέπων τὴν πάλιν ταύτην, ἐπιδιαττάττει νὰ τὸν ἀφήσωσι, διὰ νὰ τὸν κρίνῃ καὶ ἀκούσῃ τὴν ἀπολογίαν του. Κἀθηται λοιπὸν ὁ ὑπόδικος κατὰ γῆς μεταξὺ τῶν δύο φυλάκων του, καὶ ὁ Νιγιαμκούντου, κόψας μικρὰν τινὰ βάρβδον εἰς ἴσα τεμάχια, ὧν ἕκαστον παριστᾷ καὶ ἓνα γενεαλογικὸν βαθμὸν, καταστρώνει ἐνώπιον ἡμῶν τὸν κατὰλογον τῶν προπατόρων τοῦ νέου, καὶ δι' αὐτοῦ ἀποδεικνύει, οὐκ οἶδα πῶς, ὅτι ὁ νέος δὲν ἀνήκει εἰς κανένα κλάδον τῆς βασιλευσῆς οἰκογενείας. « Τώρα λοιπὸν, εἶπεν ἔπειτα ὁ δικαστὴς πρὸς

ἡμᾶς ἀποτεινόμενος, τίνος ποιῆς εἶναι ἔνοχος διὰ τὴν ἀξίωσίν του; Ἄν ἐμάνθανε τὸ πρᾶγμα ὁ βασιλεὺς, βεβαίως θὰ τὸν ἀπεκεφάλιζε. Καὶ ἄρα, ἂν ἡμεῖς τὸν ἀπολύσωμεν ἀφοῦ δώσῃ μόνον ἑκατὸν δαμάλις, δὲν πρέπει καὶ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ; . . . » Ὅλοι οἱ περιεστῶτες ἐπευφήμησαν εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὡς δικαίαν. Τὸ περιεργότερον εἶναι ὅτι ἔστερξε καὶ αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος, καὶ τότε ἀφῆκε τοὺς δύο ἀγρίους φύλακὰς του νὰ τοῦ ἀφαιρέσωσι τὸν στολισμὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ καταδικασθῇ εἰς τοιοῦτο βαρῦτατον πρόστιμον.

31 ἰαν. Μεροῦκα. — Τὸ χωρίον τοῦτο κεῖται εἰς θέσιν ὑψηλὴν, εὐάερον, ἐξαισίον. Τὰ περὶς γέμουσι βλαστημάτων παντοειδῶν. Ἐνταῦθα διαμένουσι πολλοὶ μεγιστάνες, ὡς καὶ μία θεία τοῦ βασιλέως. Ἀντηλλάξαμεν ὀλίγα τινὰ δῶρα μετ' αὐτῶν, ἀσμένως δὲ θὰ διέτριβον ἓνα μῆνα εἰς τὸν τερπνὸν τόπον τοῦτον, ἔνθα ἡ θερμοκρασία εἶναι ἐξαιρετος, οἱ δρόμοι πλατεῖς καὶ καλῶς συντετηρημένοι, αἱ οἰκίαι καθαριώταται, οἱ κῆποι καλλιεργημένοι καὶ ἀνεπιλήπτως ἐπιμελημένοι. Πανταχοῦ κατὰ τοὺς περιπάτους μου εἶδον τὴν ἄκραν ἀφρονίαν καὶ ὅ,τι δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν τόπον πλουσιώτατον.

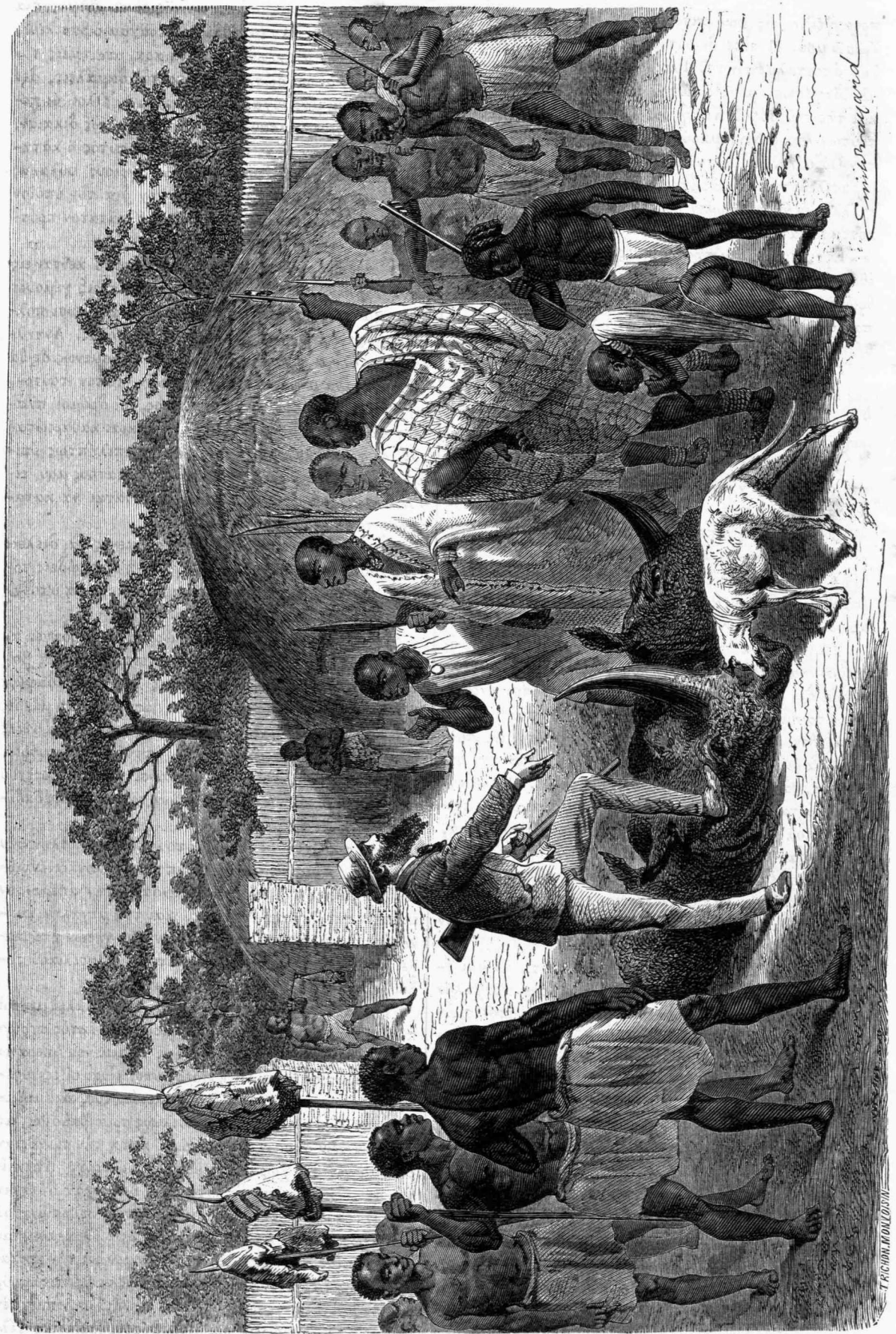
4 φεβρ. Σαγγούα. — Ἀναγκασόμενος νὰ διέλθω τοὺς καθ' ὁδὸν ἀπαντωμένους ὑγροὺς ἢ λασπώδεις τόπους, τρεῖς καὶ τετράκις τῆς ὥρας ἀφήρουν τὰ ὑποδήματα καὶ τὰς περικνημίδας μου.

2 φεβρ. Μασάκα. — Ἡ χώρα αὕτη προάγει ἀφθονον καφέν, καὶ οὐδαμοῦ εἶδον τοιοῦτο πλῆθος βανανῶν· οἱ καρποὶ των πίπτοντες ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σχηματίζουν στρώματα, καίτοι ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας οἱ κάτοικοι τοὺς συνάγουσι, κατασκευάζοντες ἐξ αὐτῶν ζῦθον ἢ τρώγοντές τους ὀπτούς. Ἐν τούτοις, πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μου τρέμουσιν ἐκ τοῦ πυρετοῦ τὸν ὁποῖον ἔλαβαν ἐκ τῶν ἐλωδῶν τῶν ἐνθα ἐβαδίζομεν πολλὰς ἡμέρας.

Ἀπὸ τοῦ Κιτούντου, ὅπου διέμεινον ὅλην τὴν ἡμέραν 7, ἡ θεὰ εἶναι ἀπεριγράπτου καλλονῆς· ἐντεύθεν βλέπει τις τὴν κυρίως Οὐγάνδαν, τὴν ἀπέραντον ἑκτασιν τῆς λίμνης Νυάνζας, καὶ τὴν μεγάλην ἐκείνην νῆσον, ἢ τὴν πλειάδα ἐκείνην τῶν νήσων ἣτις καλεῖται Σέση, τὸ ὀρμητήριον τοῦτο τοῦ βασιλικῆς εἴδου, ὅλου συγκεκμημένου ἐξ ἀκατίων.

Τὴν ἐπιούσαν, ἦλθαν εἰς Ἰμπούλην πολλοὶ μικροὶ παῖδες ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ζυρισμένην, ἐκτὸς στοργύλου τίνος κορύμβου ἐκ τριγῶν, ἀφειμένου ὑπεράνω ἑκάστου ὠτίου των. Οἱ παῖδες οὗτοι εἶναι οἱ ἐξ εὐγενῶν θεράποντες τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καὶ μοι ἐκόμισαν ὡς ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως τρία ραβδία, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐγχεώστων, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν μάχων τῆς χώρας, νὰ δέσω ἓν φίλτρον. Ἀπεκρίθη ὅτι, ἐκ τοιαύτης ἀποστάσεως, δὲν εἶχαν δύναμιν τὰ φίλτρα μου, ἀλλ' ὅτι ἅμα ἐφθانون πλησίον τοῦ βασιλέως, θὰ κατέβαλλον πρὸς τοῦτο ὄλας μου τὰς προσπάθειάς. Τὴν ἐπαύριον, κατέβημεν εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Κατόγγας, ὅπου, ἀντὶ πλατέος τίνος ποταμοῦ, ὁποῖον μοι περιέγραψαν οἱ Ἄραβες, διήλθον περὶ ἐν δικστήματι δύο ὠρῶν οὐκ οἶδα πόσους λάκκους, τέλματα καὶ ἔλη, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων καὶ πλεῖστα βορβορώδη νησιδία.

Ἀπὸ 9 μέχρι 13 φεβρ. — Ὁ θαυμαστος οὗτος τόπος πανταχοῦ παρέστη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου εὐφο-

Ὁ πλείεργο, Σπῆκ παρουσιάσων εἰς τὸν βασιλέα Ρουμανίκαν τὰ, κεφαλαῖ δύο βίνοκερίστων, οὗς ἐφένευσε. (170ε σελ. 294.)

ρήτατος. Πλῆθος βυάκων ἀπνητήσαμεν καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν τελευταίων εὗρομεν ἐβρίμμενας γεφύρας ἀτεχνεῖς, ἐκ βαμβακοκαλάμων ἢ στελεχῶν

φοινίκων, καὶ δι' αὐτῶν τοὺς διέβημεν ἀβρόχοις ποσὶ. Σήμερον ἀφίχθημεν εἰς μέγαν τινὰ ποταμὸν, πλάτους 74 γαλλικῶν μέτρων· καλεῖται δὲ οὗτος ὑπὸ τῶν αὐ-

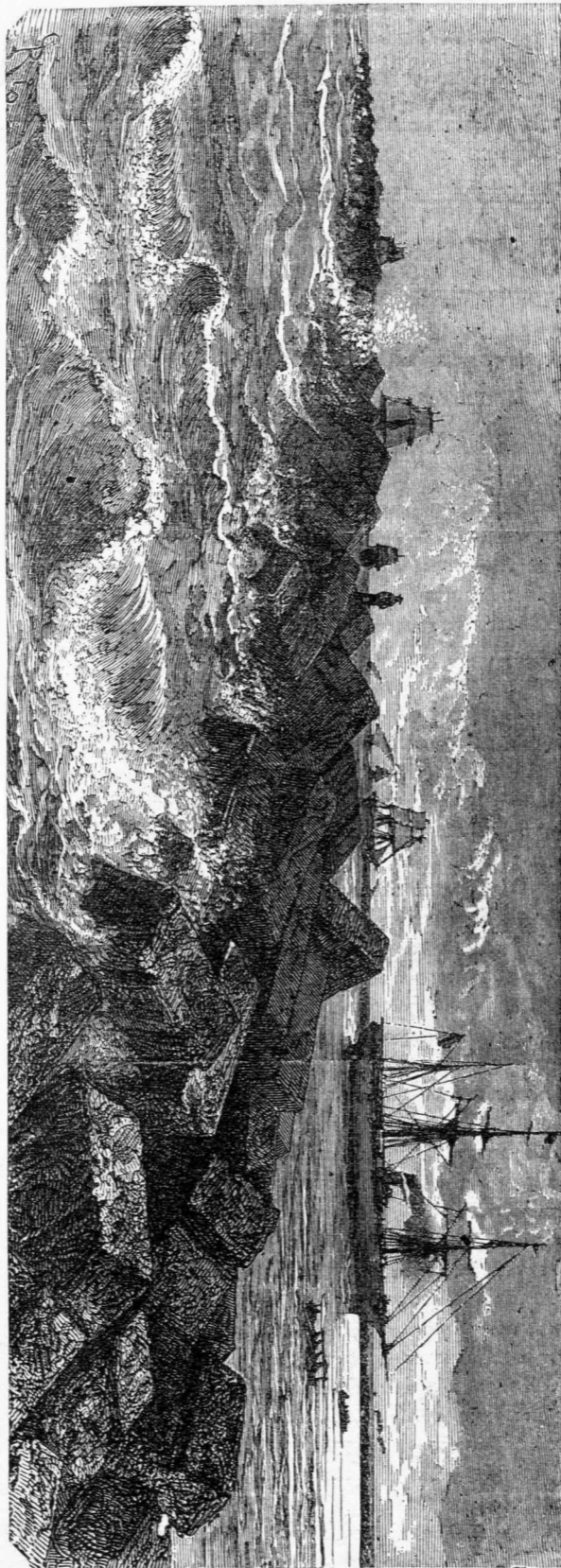

ἐπιχειρήσει ἐπιτυχῶς ὅμοια ἔργα καὶ ἐν Ἀλγερία, καὶ ἐν Χερβούργῳ, καὶ ἐν Μασσαλία, ἀνέλαβον τὴν ἐργασίαν, καὶ ἐξεπέρανον αἰσιῶς καὶ αὐτήν. Τὸ ἐργοστάσιόν των φαίνεται ἐτι ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος. Διὰ τοῦτο αἱ πέτραι τὰς ὁποίας βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ ἡμῶν, τῇ παριστώσῃ τὴν ἀριστερὰν προκυμαίαν ἐκ τοῦ πλησίον, εἶναι ὅλαι κυβικαί. Ἄλλως, πρὸς τί αὕτη ἡ ἐργασία, ἀφοῦ ἐμελλον νὰ ριφθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν; Ἐκεῖ λοιπὸν, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος, οἱ εἰρημένοι γάλλοι βιομήχανοι, τὴν ἄμμον ἥτις ἀνεσκάπτετο ἐκ τῶν λεκανῶν ἀναμιγνύοντες μετὰ ἀσθέστου θελίτιδος (du Teil) καὶ ὕδατος, καὶ ταῦτα κοπανίζοντες διὰ μηχανικῶν κοπάνων, κατεσκεύαζον ὑδροχλωδικῶδες τι (hydro-ciliceux) μίγμα, τὸ ὁποῖον ἔχουν ἔπειτα εἰς μήτρας 10 μέτρων κυβικῶν. Τὸ μίγμα τοῦτο, ἀφοῦ ἐπὶ δύο μῆνας ἐξετίθετο οὕτω κεχυμένον εἰς τὸν ἥλιον, καθίστατο σκληρὸν ὡς ὁ συηνίτης, ἢ κοινῶς γρανίτης λεγόμενος λίθος.

Εἶχε δὲ πᾶς τοιοῦτος κυβικὸς λίθος βάρους εἴκοσι τόννων, καὶ φορτονόμενος εἰς καταλλήλους ἀκάτους μεταφερούσας αὐτὸν, ἐβυθίζετο ὅπου ἔδει. Τοιοῦτοι λίθοι μέγιστοι ἐβρίσθησαν εἰς τὰ ὕδατα εἰκοσιπεντακισχίλιοι πρὸς σχηματισμὸν τῶν δύο προκυμαίων, μετὰ τῶν ὁποίων, θραυσουσῶν καὶ τὰ φοβερώτατα τῶν κυμάτων, τὰ πλοῖα εὐρίσκονται ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ.

Εἰς τὴν Σαΐδαν, ἐκτὸς τῶν ἀποθηκῶν τῆς Ἑταιρίας Λεσέψου, εὐρίσκονται ἤδη, μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς, δύο νοσοκομεῖα, ὧν τὸ μὲν εὐρωπαϊκόν, τὸ δὲ ἀραβικόν· μία ἐκκλησία δυτικὴ μετὰ σχολείου τῶν μικρῶν παιδῶν· μία ἐκκλησία ἑλληνικὴ· ἐν τέμνοσιν τουρκικόν· ἐν μοναστήριον γαλλίδων καλογραιῶν, τὰς ὁποίας ἔσπευσε νὰ στείλῃ ὁ δυτικὸς προσηλυτισμὸς πρὸς μόρφωσιν τῶν κορασιῶν· ἐν θέατρον· δύο ἀγοραὶ, καὶ λουτρά δημοσία. Τὰς ἐκκλησίας ὠκοδόμησεν ἡ Ἑταιρία ἰδίαις δαπάναις, χάριν τῶν παντοίων ἐργατῶν, ἐν οἷς καὶ πλεῖστοι Ἕλληνες.

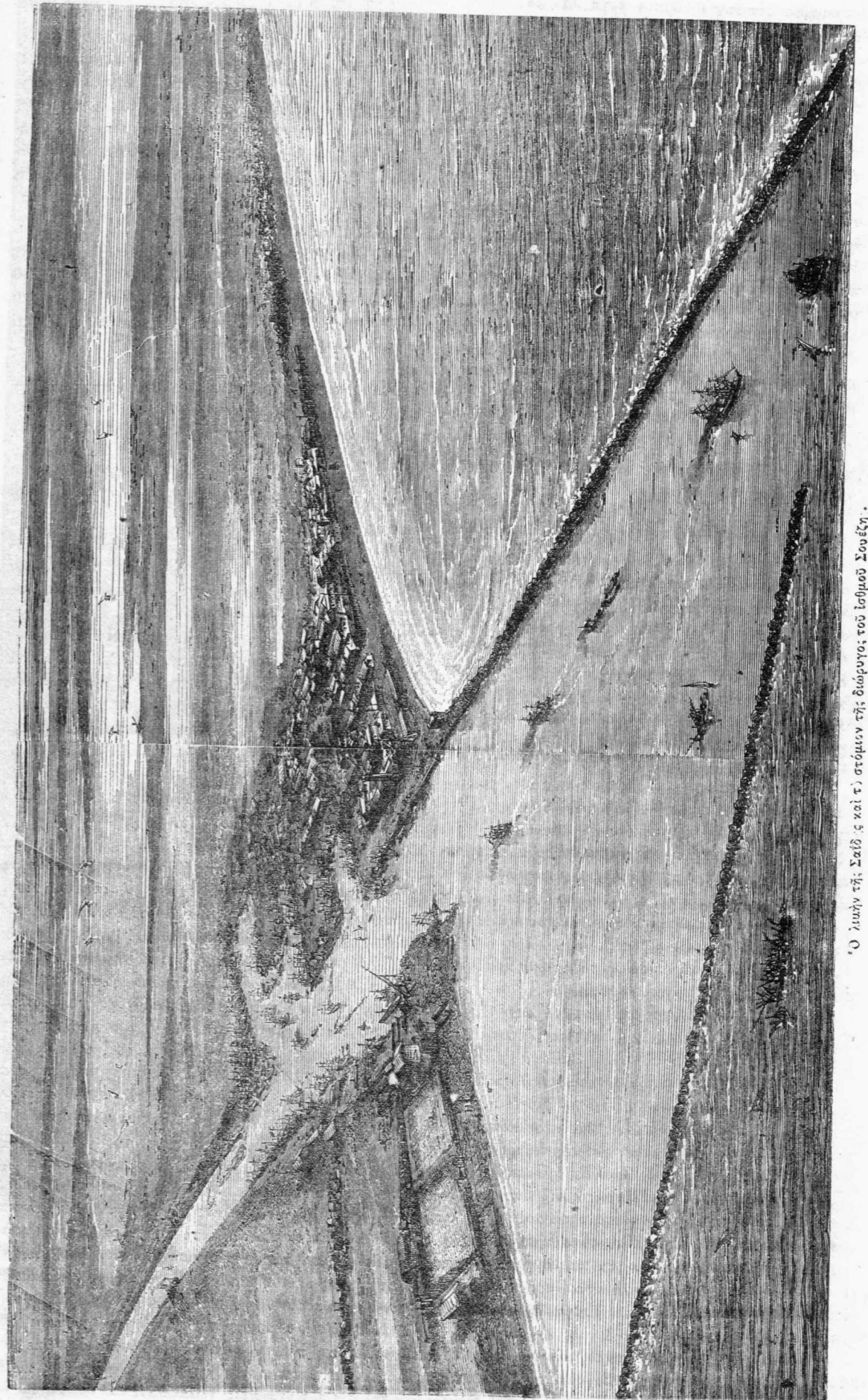
Ἐνῶ ἀνέδυσεν ἐκ τοῦ τεναγῶσ ἡ θαλάσσιος καὶ σχεδὸν εὐρωπαϊκὴ πόλις Σαΐδα, συγχρόνως ἠγείρετο παρέκει καὶ ἀραβικόν τι χωρίον, τὸ ὁποῖον κατέστη σήμερον προάστειον αὐτῆς. Τὸ χωρίον τοῦτο ἐσχηματίσθη ὑπὸ τῶν Φελλάγων οἵτινες συνέβρυσαν εἰς τὴν Σαΐδαν ὡς ἀχθοφόροι, ἐργάται, ὑδροφόροι, κτλ. Εἶναι δ' αἱ οἰκίαι τοῦ ὅλαι ἐκ σανίδων ἢ ψαθῶν, καὶ περιέχει σήμερον περὶ τοὺς 1500 Αἰγυπτίους, μετενεχόντας αὐτόθι τὰ τυπικὰ ἤθη τῆς χώρας των. Ἐνίοτε βλέπεις διαβαίνοντα τὴν παραλίαν Ἀραβὰ τινὰ κεκυφῶτα, ἔχοντα ὑπὸ τὸν δεξιὸν βραχίονα ἀσκόν, τὸν ὁποῖον ἐνέπλησεν ὕδατος ἐκ τῶν κρηνῶν τῆς Σαΐδης. Ἀπέρχεται εἰς τὸ χωρίον Ζεμίλεχον, κείμενον εἰς ἀπόστασιν 6 χιλιο-

Μία τῶν προκυμαίων τοῦ λιμένος τῆς Σαΐδης.

μέτρων, ἐπὶ τῆς αὐγμηρᾶς ὄχθης ἢν βρέχει ἡ Μεσόγειος, παρὰ τὸν πορθμὸν Πογάζ, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ θάλασσα εἰσβάλλει εἰς τὴν λίμνην Μενζαλέην.

Πρὸς ἀκριβεστέραν ἀντίληψιν τῶν τόπων καὶ ἀποστάσεων, ἴδε τὸν πίνακα τοῦ ἰσμοῦ, πρὸς τὰ δεξιά τῆς Σαΐδης. Ἐν τῷ πίνακι τούτῳ διακρίνεται καὶ ἡ ἀπὸ Καΐρου εἰς Ἰσμαίλιαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σουέ-

Ὁ λιμὴν τῆς Σαΐδης καὶ τὸ στόμειν τῆς διώρυγος τοῦ ἰσμοῦ Σουέης.

ζην αὐλαξ τοῦ ποτίμου ὕδατος, καὶ ὁ παράλληλος πρὸς τὴν αὐλακα ταύτην σιδηρόδρομος. Καίτοι αἱ ἐξηγήσεις τοῦ πίνακος εἶναι δυστυχῶς ἀλλοτρίωσαι, ἐννοοῦνται ὅμως, ὡς σημειοῦσαι τοπικὰ ὀνόματα.

ΔΙΗΓΗΜΑ. --- ΤΟ ΒΑΡΑΦΟΝ.

(Ἰδε σελ. 10, 42, 74, 106, 138, 169, 196, 243 καὶ 266.)

ΝΙΚΗ ΟΒΕΡΡΑΙΖΕΡ.

Πάλιν μεταβάλλεται ἡ σκηνή. Εὐρισκόμεθα εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Σιμπλονίου, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἑλβετίας.

Ὁ Βίντρης καὶ ὁ Οὐάκτιος ἐκάθηντο εἰς ἓνα τῶν πενθίμων θαλάμων τοῦ οἰκτροῦ ἐκεῖνου ξενοδοχείου τοῦ χωρίου Βρίγγου· ἐκάθηντο συμβουλευόμενοι. Ὁ Βίντρης ἐκράτει θήκη σκηνὴν πλῆρη ἐπιστολῶν, καὶ ἡρέυνα αὐτάς· ὁ γέρον Οὐάκτιος εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τινὰ θύραν κλειστήν, τῆς ὁποίας ἡ βαφή ἦθελε ν' ἀπομυμηθῇ τὰ χρώματα τοῦ ἀκαζίου ζύλου (acajou).

— Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ὥρα, νομίζω; Δὲν ἔπρεπε αὐτὴν τὴν ὥραν νὰ ᾔν' ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ γέρον συμβολαιογράφος.

Ἐπειτα δ' ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς ἄλλην θύραν, κιτρίνην ταύτην, καὶ ἀπομιμουμένην δῆθεν τὸ χρῶμα τοῦ ζύλου τῆς ἐλάτης.

— Εἶν' ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βίντρης, ἀφοῦ ἠκροάσθη ὀλίγον. Ἡνοίχθη δὲ τότε ἡ κιτρίνη θύρα ὑπὸ τινος ὑπηρέτου, καὶ εἰσήχθη ὁ Ὁβερράιζερ. Καὶ τὸν μὲν Οὐάκτιον ἐχαίρειτο μετὰ οἰκειότητος, ἥτις ἔφερεν αὐτὸν εἰς οὐκ ὀλίγην ἀμυχανίαν, τὸν δὲ Βίντρην εὐγενικῶς καὶ σοβαρῶς.

— Διὰ ποῖαν αἰτίαν μ' ἐκράξαν νὰ ἔλθω ἐδῶ ἐκ Νεοκαστέλλου; ἠρώτησε λαβὼν τὴν καθέδραν ἢν εἰδειξεν εἰς αὐτὸν ὁ ἀγγλος νομικός.

— Πρὶν εὐχαριστήσωμεν κατὰ τοῦτο τὴν περιέργειάν σας, ἀπάντησεν ὁ Βίντρης, μὲ συγχωρεῖτε νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλὴν; . . . Ναί. Λοιπὸν, ἂς ἐμδωμεν ἀμέσως εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἐγὼ, κύριέ μου, ἐκπροσωπῶ ἐδῶ τὴν ἀνεψιάν σας.

— Δηλαδή, ἂν καὶ νομικός, ἤθετε νὰ ἐκπροσωπήσετε μίαν παράβασιν τοῦ νόμου.

— Μὲ ἀρέσκει ὁ τρόπος σας, εἶπεν ὁ Ἄγγλος· ἂν ὅλοι οἱ μὲ τοὺς ὁποίους ἔχω ὑποθέσεις ἦσαν σαφεῖς καθὼς σεῖς, τὸ ἐπάγγελμα μού θ' ἀπέβαιεν εὐκόλον. Ἦλθα λοιπὸν ἐδῶ νὰ ἐκπροσωπήσω μίαν παράβασιν τοῦ νόμου. Σεῖς θεωρεῖτε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔποψιν; ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἔχω τὴν ἔποψιν τὴν ἐδικήν μου, καὶ σᾶς λέγω ὅτι ἤλθα ἐδῶ πρὸς ἀπόπειραν συνυποσχετικῶν τιμῶν μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς ἀνεψιᾶς σας.

— Ἐν συνυποσχετικῶν, ἀπάντησεν ὁ Ἑλβετός, ἀπαιτεῖ νὰ ᾖ παρόντα ἀμφότερα τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἀνυπερέτως. Ἐγὼ, οὔτε τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν εἶμαι. Ὁ νόμος μοὶ παρέχει δικαίωμα νὰ ἐξελέγωμαι τὰς πράξεις τῆς ἀνεψιᾶς μου μέχρι οὐ γίνῃ ἐνήλιξ. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν εἶναι ἐτι ἐνήλιξ ἡ ἀνεψιά μου, ἀπαιτῶ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐξουσίαν μου.

Ὁ Οὐάκτιος ἠθέλησε τώρα νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ Βίντρης ἔνευσεν εἰς αὐτὸν νὰ περιμεῖνῃ. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Ὁβερράιζερ, — Σᾶς θαυμάζω, κύριέ μου! τῷ εἶ-

πεν· ἐκτὸς τοῦ γρανίτου, οὐδὲν ἄλλο εὐρίσκω ἄξιον νὰ παραβληθῇ τῶντι μὲ σᾶς. Ἀλλὰ καὶ ὁ γρανίτης αὐτός μὲ τὸν καιρὸν φθεῖρεται. Σᾶς παρακαλῶ, χάριν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἡσυχίας, καὶ χάριν τῆς ἰδίας σας φιλοτιμίας, ἀφήσετε τὸν ἑαυτὸν σας ν' ἀπαλυθῇ ὀλίγον . . . Ἄν ἠθέλετε ν' ἀναθέσετε ἐπιτροπικῶς τὴν ἐξουσίαν σας εἰς τινὰ ἄνθρωπον γνωστὸν μου, ἠδύνασθε νὰ ἦσθε βέβαιος ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἡμέραν καὶ νύκτα θὰ εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνεψιάν σας.

— Χάνετε τὸν καιρὸν σας καὶ τὸν ἐδικὸν μου καιρὸν, εἶπεν ὁ Ἑλβετός. Ἐὰν ἡ ἀνεψιά μου δὲν ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, θὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν νόμον. Ἐὰν καὶ εἰς τὸν νόμον ἀντιτείνετε, διὰ τῆς βίας θὰ τὴν λάβω πλῆσιόν μου.

Καὶ συγχρόνως ἠγέρθη ὄρθιος.

Πάλιν ὁ γέρον Οὐάκτιος ἐστράφη καὶ εἶδε περὶ αὐτὸν, πρὸς τὸ μέρος τῆς βαθυχρώμου θύρας.

— Λάβετε οἶκτον πρὸς τὴν δυσυχὴ ἐκεῖνην κόρην, ὑπέλαθεν ὁ Βίντρης. Ἐχασε τὸν μελλόνυμφόν της, καὶ ἐκ τίνος θανάτου φρικτοῦ! . . . Τίποτε δὲν σᾶς συγκινεῖ;

— Τίποτε.

Τότε ἠγέρθη καὶ ὁ Βίντρης, καὶ ἠτένισε πρὸς τὸν Οὐάκτιον.

Ἡ χεὶρ τοῦ γέροντος συμβολαιογράφου, ἐπὶ τῆς τραπέζης στηριζομένη, ἤρχισε νὰ τρέμῃ· τὰ δὲ ὄμματά του ἦσαν ὡς ὑπὸ μαγνητικῆς δυνάμεως προσηλωμένα ἐπὶ τῆς βαθυχρώμου θύρας.

Ὁ Ὁβερράιζερ, ὅστις ἔβλεπε τὰ πάντα μετὰ δυσπιστίας, διέκρινε τὴν προσήλωσιν ταύτην τῶν ὀμμάτων τοῦ γέροντος. — Εἶναι κάποιος ἐκεῖ καὶ μᾶς ἀκούει! εἶπεν ἀνήσυχος.

— Ναί, εἶναι δύο οἱ ἀκούοντες, ἀπεκρίθη ὁ Βίντρης.

— Τίνας;

— Τώρα τοὺς βλέπετε.

Καὶ ὑψώσας τὴν φωνήν, μίαν μόνον ἐπρόφερε λέξιν τὴν κοινὴν λέξιν, — Εἰσελθετε.

Καὶ ἠνοίχθη ἡ βαθυχρώμου θύρα.

Ἐπονηριζόμενος ὑπὸ τῆς Μαργαρίττης, ὡρὸς, ἔχων τὴν δεξιὰν χεῖρά του κρεμασμένην διὰ μανδουλίου, ὁ Βενδάλ εὐρέθη ὄρθιος ἀπέναντι τοῦ φονέως του, ὡς φάντασμα ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ τάφου!

Μόνη φωνὴ ἠτίς ἤκούετο ἐπὶ τῆς σιωπῆς ἦν ἀπετέλεσεν ἡ ἐμφάνισις αὐτῆ, ἥτο τὸ κελᾶδημα μικροῦ τιτινος πτηνοῦ εὐρισκομένου εἰς κλωβίον ἐντὸς τῆς αὐλῆς.

Ὁ Οὐάκτιος ἠγγίσε τὸν βραχίονα τοῦ Βίντρη, καὶ δεῖξας τὸν Ὁβερράιζερ, — Παρατήρησε, τῷ εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῇ.

Ἡ δεινὴ αὐτῆ συγκίνισις παρέλυσεν τὸν ἀχρεῖον ἄνθρωπον· ἔλαβε τὴν ὄψιν νεκροῦ, καὶ μόνη διετήρησε τὸ ἐρυθρὸν χρῶμά της ἢ οὐλὴ τῆς πληγῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Βενδάλ εἶχεν ἀνοίξει εἰς τὴν παρεῖάν του ἐνῶ ἀντεπάλαιεν.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Βίντρης πρὸς τὸν Βενδάλ καὶ τὴν Μαργαρίττην. Τώρα, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐμφανίσεώς σας ἐγένετο. Ἀπέλθετε πρὸς τὸ παρὸν, ἕως νὰ συνέλθῃ ὁ Κ. Ὁβερράιζερ, καὶ νὰ δυνηθῇ ν' ἀνακτήσῃ τὴν φωνήν του.

Καὶ ὄντως, ἀφοῦ ἀπῆλθον οἱ δύο μελλόνυμφοι, καὶ ἐκλείσθη πάλιν ἡ θύρα των, ὁ Ἑλβετός ἀνέδωκε βαθύθιν τινὰ στεναγμόν, καὶ ἔπεσε βαρέως ἐπὶ τῆς καθέδρας ἥτις εὐρέθη ὀπίσω του.

— Τώρα, κύριε, προσέθεσεν ὁ Βίντρης ἀποταθείς πρὸς τὸν ἕνοχον, εἰσεῖ εἰς κατᾶξιν νὰ μὲ ἀκούσετε;

— Ἀκούω.

— Πρῶτον, ἐνθυμεῖσθε ὅτε ἀνεχωρήσετε εἰς Ἑλβετίαν μετὰ τοῦ Βενδάλ; Μῦλις εἶχον παρέλθει εἰκοσὶτέσσαρες ὥραι, καὶ ἡ ἀνεψιά σας ἐπράξεν ἐν βῆμα ἀπερίσκεπτον . . . Ἠκολούθησε τὸν αὐτὸν δρόμον τοῦ μελλόνυμφου της, χωρὶς νὰ ζητήσῃ κἀνεὸς τὴν γνώμην, παραλαβούσα μόνον συνοδοιπόρον της ἓνα τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Βενδάλ.

— Διατί νὰ τὸ κάμη αὐτό; ἀνέκραξεν ὁ Ὁβερράιζερ. Πῶς τὴν ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ;

— Ἴδου πῶς. Ὑποπτεῖται ὅτι εἶχετε ἔλθει εἰς κάποιαν ἔριδα σπουδαίαν, ἔριδα τὴν ὁποίαν ἠθελήσατε ν' ἀποσιωπήσατε πρὸς αὐτήν. Σᾶς ἐθεώρει (καὶ κατὰ τοῦτο εἶχε δίκαιον) ὡς ἄνθρωπον ἰκανόν· τὰ πάντα νὰ τολμήσῃ πρὸς τὸ συμφέρον του, τὰ πάντα, μέχρι τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ. Καὶ λοιπὸν, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, εὔρε τὸν Ζῶην, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε, διὰ νὰ μάθῃ εἰ δυνατόν παρ' αὐτοῦ τί διέτρεξε μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ προῖσταμένου του. Τὸ περιεργον εἶναι ὅτι, πρὸ τοῦ περιστατικοῦ τούτου, εἶχε διεγερθῆ εἰς τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον ἀπαίσιός τις προαίσθησις, προελθούσα ἐκ γελώιας δεισιδαιμονίας. Τῶντι, ἐκ τίνος φυσικωτάτου πράγματος, ὁ Ζῶης συνέλαβε τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ κύριος Βενδάλ ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ ἐκ βιαίου θανάτου. Ὄταν ἦκουσε καὶ αὐτὴν τὴν ἀνόπτην πρόβρησιν τοῦ Ζῶη ἡ ἀνεψιά σας, οἱ φόβοι της ὑπερέβησαν πλέον πᾶν ὄριον. Ὁ Ζῶης, αὐτὸς πάλιν, καὶ διὰ τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διέτρεχεν ὁ κύριός της, καὶ διὰ τὴν μὴ ἐκτεθῆ ἡ δεσποσύνη Μαργαρίττης εἰς τὸν δρόμον ἀνευ ἀνδρός, ἐπροθυμῆθη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ὡς καὶ ἔγενε. Πρῶτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς μου εἶδα μίαν δεισιδαιμονίαν νὰ χρησιμεύσῃ εἰς καλόν. Ἐως ἐδῶ λοιπὸν, κύριε Ὁβερράιζερ, σᾶς ἔδωσα καλὰ νὰ ἐννοήσατε;

— Πολὺ καλὰ· ἐξακολουθήσατε.

— Ἐγὼ δὲ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἄγγλος, πῶς ἔμαθα τὸ κακούργημά σας; Τὸ ἔμαθα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς δεσποσύνης Μαργαρίττης, ἥτις κατόρθωσε νὰ εὔρῃ τὸ θυμά σας ποδηγετομένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς καρτεροφυγίας της. Ἀφοῦ διὰ τῶν ἐκτενῶν θεραπειῶν της ἀνεκάλεσε τὸν ἠμιθανῆ μελλόνυμφόν της εἰς τὴν ζωὴν, ἐδῶ, εἰς τὸ αὐτὸ τοῦτο χωρίον, μοὶ ἔγραψε παρακαλοῦσα νὰ ἔλθω. Ἀναχωρῶν ἐκ Λουδίνου, ἐγνωστοποίησα τὰ πρᾶγματα καὶ εἰς τὴν κυρίαν Δὸρ, προσθίςας ὅτι ἡ δεσποσύνη Μαργαρίττη εὐρίσκειτο εἰς ἀσφαλές μέρος, καὶ ὅτι ἐγίνωσκα τὴν διαμονήν της. Μ' εἶπε δὲ τότε καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐκεῖνη γυνὴ, ὅτι εἶχε λάβει διὰ τὴν ἀνεψιάν σας μίαν ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας ὁ γραμμικὸς χαρακτὴρ ἦτο βέβαιος ὁ ὑμέτερος. Ἐζήτησα καὶ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἐφρόντισα δὲ ὡς νὰ περιέλθον εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ ὅσα ἄλλαι ἐξέλλοντο. Ἐλθὼν εἰς τὸ Βρίγγον, εὐρήκα τὸν κύριον Βενδάλ ἐκτὸς κινδύνου, καὶ ἐνήργησα πάραυτα ὥστε νὰ τακτοποιήσω ὅσον τάχιστα τοὺς μεταξὺ μᾶς λογαριασμούς. Ἐγίνωσκα ὅτι ὁ Δεφρεσνιέρος σᾶς ἐχωρήσθη ἕνεκα ὑποψιῶν τῶντων· αὐτὸ, τὸ ἐγίνωσκα κάλλιον παντὸς ἄλλου, ἐπειδὴ ὁ Δεφρεσνιέρος ἐπράξεν συνεπεῖα τῶν ἰδιαιτέρων πληροφοριῶν τὰς ὁποίας ἐγὼ τῷ εἶχα διαβίβασαι. Ἀφοῦ λοιπὸν σᾶς ἐξέδυσα τῆς ψευδοῦς ἐντιμότητος τὴν ὁποίαν ἦσθε περιβεβλημένος, ἀπελει-

πετο νὰ σᾶς ἀποσπᾶσω καὶ τὴν ἐπὶ τῆς δεσποσύνης Μαργαρίττης ἐξουσίαν. Προέβην εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀνευδολιάως. Δὲν σᾶς κρύπτω, ὅτι ἐν πάσῃ συνειδήσει ἔσθησα κρυφίως παγίδα, πρὸς τὴν ὁποίαν σᾶς ἔφεραν τὰ ἴδια βήματά σας· μάλιστα δὲ ὁμολογῶ ὅτι ἠσθάνθη καὶ ἀγαλλιάσιν τινὰ ἐπαγγελματικῆν, καταπολεμῶν σας διὰ τῶν ἰδίων σας ὄπλων. Κατ' ἐμὴν ἐντολήν, κύριέ μου, σᾶς ἀπεσιωπήθη μέχρι σήμερον πᾶν ὅ,τι διέτρεξεν ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν. Ἐδῶ σᾶς ἔφερε κατὰ βαθμοὺς ἡ χεὶρ μου, ἀόρατος πάντοτε, ἀλλὰ δραστήρια. Ἐνα μόνον τρόπον ἔβλεπα πρὸς τὸ νὰ πέσῃ διὰ μῖα ἢ διαβολικὴ θρασυτῆς ἐξ ἧς μέχρι τοῦδε καθίσασθε φοβερός, καὶ τὸν μετεχειρίσθη. Τώρα δὲ, κύριέ μου, ἐν μόνον ἀπολείπεται νὰ κάμωμεν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ὁ Βίντρης ἐζήλθεν ἐκ τῆς θήκας τῶν ἐπιστολῶν δύο φύλλα χάρτου, πλήρη χαρακτῆρων κατεσκευασμένων, ὁποίους συνήθως οἱ δικηγόροι γράφουσι.

— Θέλετε ν' ἀποδώσατε εἰς τὴν ἀνεψιάν σας τὴν ἐλευθερίαν της; Ἐπράξατε ἀπόπειραν φόνου, πλαστογραφίαν καὶ κλαπῆν. Ἐχομεν περὶ τούτων ὄλων ἀποδείξεις ἀναμφισβητήτους. Ἐὰν ἠτιμάζεθε διὰ κατὰδικίας, γινώσκατε τί θὰ ἐγένετο ἡ κηδεμονικὴ ἐξουσία σας. Ἄν ἐρωτᾶτε τὴν γνώμην μου τὴν προσωπικὴν, ἐγὼ θὰ ἐπροτίμωμ ν' ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ σᾶς διὰ τοῦ σφοδροτέρου τρόπου· ἀλλὰ μοὶ ἀντεπιφέρονται λόγοι εἰς τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι ν' ἀντισταθῶ. Ὡστε, καθὼς σᾶς εἶπα ἐξ ἀρχῆς, τὸ πρᾶγμα θὰ τελειώσῃ δι' ἐνὸς συνυποσχετικοῦ. Ἴδου λοιπὸν, ὑπογράψατε αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, διὰ τοῦ ὁποῖου παραιτεῖσθε πάσης ἐξουσίας ἐπὶ τῆς δεσποσύνης Μαργαρίττης, ὑποχρεούμενος ἐναυτῶ νὰ μὴ φανῆτε πώποτε ἐν Ἀγγλίᾳ, οὔτε ἐν Ἑλβετίᾳ, καὶ ἐγὼ ἀπὸ μέρους μου σᾶς ὑπογράφω ἐν ἄλλο, διὰ τοῦ ὁποῖου ὑποχρεοῦμαι νὰ μὴ κινήσω ἐναντίον σας καμμίαν δικαστικὴν καταδίωξιν. Ὑπογράψατε!

Ὁ Ἑλβετός ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ ὑπέγραψεν. Ἐπειτα δ' ἔλαβε τὸ ἄλλο ἔγγραφο, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Βίντρη, καὶ τότε ἐγερθείς, ἐστάθη ὄρθιος καὶ ἔμεινε βλέπων τὸν Οὐάκτιον μετὰ παραδόξου τινὸς μειδιάματος. Ἀπὸ τοῦ νεφελώδους οὐρανοῦ του ἀγρία τις ἐξεπέμπετο ἀστραπή.

— Τί περιμένετε; ἠρώτησεν ὁ Βίντρης.

Ὁ Ἑλβετός ἐδείξε τὴν θύραν τὴν βαθυχρώμον.

— Κράξατέ τους πάλιν νὰ ἔλθουν, εἶπε· προτοῦ ν' ἀναχωρήσω, ἔχω τι νὰ εἶπω ἐπὶ παρουσία των.

— Δὲν σᾶς ἀρκεῖ ἡ παρουσία μου; ἠρώτησεν ὁ Ἄγγλος. Ὅχι, ἐκεῖνο δὲν τοὺς ἀνακαλῶ.

Στραφεὶς τότε ὁ Ἑλβετός πρὸς τὸν γέροντα Οὐάκτιον, — Δὲν ἐνθυμεῖσθε, ἠρώτησεν, ὅτι εἶχετε ποτὲ ἓνα πελάτην ἀγγλον, ὀνομαζόμενον Βενδάλ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ συμβολαιογράφος· ἀλλὰ τί κοινὸν μεταξὺ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης καὶ τῶν πραγμάτων περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται;

— Κύριε Οὐάκτιε, σᾶς ἐπρόδωσε τὸ ἀσφαλίστικόν σας ὁρολόγιον.

— Πῶς δηλαδή;

— Ἀνέγνωσα τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ πιστοποιητικὰ τὰ ὁποῖα περιέχει ἡ θήκη τοῦ πελάτου σας ἐκεῖνου, καὶ ἔλαβα ἀντίγραφα, τὰ ὁποῖα κρατῶ. Λέγω δὲ, κύριε Βίντρη, — ἐκ τούτου καὶ μόνου δὲν καταλαμβά-

νετε ότι είναι χρεία ν' ανακαλέσετε ἐδῶ τοὺς φίλους σας, διὰ νὰ ἦναι παρόντες;

Ὁ γέρον Οὐάκτιος ἔμεινε ὡς ἐμβρόντητος. Ἐστρεψε περὶ τὸν θάλαμον τοὺς ἀπόρους ὀφθαλμούς του, ἔπειτα δέ, μόλις συνελθὼν, ἔλαβε τὸν Βίντρην κατὰ μέρος, εἰς μίαν γωνίαν, καὶ τῷ εἶπε λέξεις τινάς. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἔμεινε καὶ ὁ Βίντρης ἔκπληκτος ὡς ὁ Οὐάκτιος, ἀλλὰ μετὰ τινα σκέψιν μετεβλήθη ὁλοσδιόλου τὸ ἦθός του. Ἐστρεξε δὲ μετὰ νεανικῆς ἐλαφρότητος πρὸς τὴν θύραν τὴν βαθύχρωμον, εἰσηλθεν ἐκεῖ, καὶ μετὰ μίαν σιγμὴν ἐπανῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βενδάλ καὶ τῆς Μαργαρίττης.

— Ἴδου σὰς τοὺς ἔφερα! ἀνέκραξε πρὸς τὸν Ὀβερράιζερ. Εἰς σὰς τώρα ἀπόκειται τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ παιγνιδίου. Νὰ σὰς ἰδῶ!

— Πρὶν παραιτηθῶ τῆς κηδεμονικῆς ἐξουσίας μου ἐπὶ ταύτης τῆς κόρης, ὑπέλαβεν ὁ Ἐλβετός, χρεωσῶ νὰ φανερώσω εἰς αὐτὴν μυστικόν τι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρεται. Δὲν ὀμιλῶ ἀπλῶς καὶ ἔτυχεν· ἔχω ἀποδείξεις περὶ ὅλων γραπτὰς. Ἴδου, αὐτὰ εἶναι ἀντίγραφα πρωτοτύπων, τῶν ὁποίων τὴν αὐθεντικότητα δύναται νὰ πιστοποιήσῃ καὶ αὐτὸς ὁ κύριος Οὐάκτιος. Τούτου οὕτως ἔχοντος, ἔλθετε ν' ἀνατρέξωμεν, ἂν ἀγαπᾶτε, εἰς μίαν ἐποχὴν ἀρκετὰ παλαιὰν . . . εἰς τὸν φεβρουάριον τοῦ 1836.

— Βενδάλ, ἀνέκραξεν ὁ Βίντρης, σημείωσε καλῶς αὐτὴν τὴν χρονολογίαν.

— Ναι, φεβρουάριον τοῦ 1836, ἐπανελάβεν ὁ Ὀβερράιζερ. Ἡ πρώτη μου ἀπόδειξις, — εἶπεν ἐξάγων ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του ἐν ἔγγραφον, — εἶναι τὸ ἀντίγραφον ἐπιστολῆς γεγραμμένης ὑπὸ τινος κυρίας ἀγγλίδος, ὑπὸ τινος γυναικὸς ἐγγάμου . . . πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, ἥτις ἦτο χήρα. Καὶ τῆς μὲν πρώτης τὸ ὄνομα ἀποσιωπῶ πρὸς τὸ παρόν· ἡ δὲ πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιστολὴ ἀπετείνεται, δηλαδή ἡ ἀδελφὴ της ἡ χήρα, ὠνομάζετο κυρία Ἄννα Μίλλερ, διαμένουσα εἰς Γρουμβρίγγην Οὐαλλίαν τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Βενδάλ ἀνεσκίρτησε καὶ ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ Βίντρης ἠμπόδιζε καὶ αὐτὸν, ὡς εἶχεν ἔμποδισε πολλὰ καὶ τὸν Οὐάκτιον πρὸ ὀλίγης ὥρας.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ἐπίμονος Ἀγγλος· σὺ νὰ σιωπᾶς, ἀναθέτων εἰς ἐμὲ τὴν ὑπόθεσιν.

— Περιττὸν στοχάζομαι, ὑπέλαβεν ὁ Ὀβερράιζερ, νὰ σὰς βαρύνω ἀναγινώσκων τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ θὰ σὰς εἰπῶ εἰς δύο λέξεις τὴν οὐσίαν αὐτοῦ τοῦ μέρους. Ἡ κυρία ἦτις γράφει, ἐκατοῖκει διὰ λόγον υγείας εἰς τὴν Ἐλβετίαν μετὰ τοῦ συζύγου της· μέλλοντες δὲ νὰ μεταβῶσιν εἰς ἄλλο μέρος, πάλιν τῆς Ἐλβετίας, ὡς υγιεινότερον, εἰδοποιοῦν τὴν κυρίαν Μίλλερ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ τοὺς εὐρῆ ἐκεῖ μετὰ δύο ἐβδομάδας. Μετὰ τοῦτο, ἡ ἐπιστολὴ ἔρχεται εἰς ἐν ἄλλο ἀντικείμενον, τοῦτο δὲ λίαν σπουδαῖον. Μὴ εὐτυχῆσαντες νὰ λάβωσι τέκνα, οὔτε ἐλπίζοντες πλέον, μετὰ τῶν ἐτῶν συζυγίαν, ν' ἀποκτήσωσι, τὸσον ἡ κυρία αὕτη καθὼς καὶ ὁ σύζυγός της αἰσθάνονται μετὰ λύπης τὸ κενὸν τοῦτο ἐν τῇ ζωῇ των, καὶ ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ υἱοθετήσωσιν ἐν παιδίον ἄρρεν. Ἴδου τώρα τί διαλαμβάνει λέξιν πρὸς λέξιν ἡ ἐπιστολὴ.

«Θέλεις, φιλάττη ἀδελφῆ, νὰ δώσης χεῖρα βοηθείας εἰς τοῦτό μας τὸ σῆμα; Ὡς Ἀγγλοὶ, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἦναι Ἀγγλος τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον θὰ υἱο-

θετήσωμεν. Εἴμπορεῖ αὐτὸ νὰ ζητηθῆ εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τῶν Ἐγκαταλελειμμένων ἢ Ἀπατόρων. Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέτρεψεν ὁ σύζυγός μου ἐν Λονδίῳ τὰς ὑποθέσεις του θὰ σ' ἐρμηνεύσῃ πῶς πρέπει νὰ κάμῃς. Ἀνατίθεμαι δὲ εἰς τὴν ἐκλογὴν σου, ὑπὸ μόνον τὸν ὄρον νὰ ἦναι ἀρσενικὸν τὸ παιδίον, καὶ ὄχι μικρότερον ἐνὸς ἔτους. Σοῦ ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸν κόπον αὐτὸν, παρακαλοῦσα νὰ μοῦ φέρῃς τὸ παιδίον μὲ τὰ ἐδικά σου, ὅταν ἔλθῃς νὰ μᾶς εὐρῆς εἰς τὸ Νεοκαστέλλον.

» Πρέπει νὰ σοὶ προσθέσω καὶ τοῦτο, διὰ νὰ γνωρίζῃς καὶ τοῦ ἀνδρός μου τὰς διαθέσεις ὡς πρὸς τὸ πράγμα περὶ τοῦ ὁποῖου πρόκειται. Μὴ θέλων κατ' οὐδένα τρόπον νὰ γνωρίσῃ τὸ παιδίον τοῦτο μίαν ἡμέραν ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα οἱ γνήσιοι γονεῖς του, καὶ νὰ αἰσθανθῆ ἐκ τῆς γνώσεως ταύτης ταπεινώσιν, ἢ νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ πρὸς ἑαυτὸ σέβας, ὁ σύζυγός μου θὰ τῷ δώσῃ τὸ ἐπώνυμόν του, καὶ θὰ τὸ ἀναθρέψῃ ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι εἶναι υἱός μας γνήσιος. Ἐπομένως, ἡ κληρονομία τὴν ὁποίαν μέλλομεν νὰ τῷ ἀφήσωμεν θὰ ἐξασφαλισθῆ εἰς αὐτὸ, ὄχι μόνον κατὰ τοὺς ἀγγλικούς νόμους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς ἐλβετικούς, διότι, ὡς κατοικοῦντες πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἐλβετίαν, δύναμεθα νὰ θεωρῶμεν τὸν τόπον τοῦτον ὡς δευτέραν πατρίδα. Ἐννοεῖς λοιπὸν, ἀδελφῆ, ὅτι πρέπει νὰ ληφθῇ πᾶσα προφύλαξις, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ φανερωθῆ ἐκ τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἡ τύχη τοῦ παιδίου τούτου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐπώνυμον τοῦ ἀνδρός μου εἶναι σπάνιον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἐπαρουσιάζομεθα οἱ ἴδιοι καὶ ἐσημειούμεθα εἰς τὰ βιβλία τοῦ καταστήματος ἐνεδέχτο νὰ εὐρεθῶμεν ποτὲ, καὶ νὰ συμβοῦν πολλὰ ἐπακόλουθα δυσάρεστα, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐπώνυμον τὸ ἐδικόν σου φέρεται ἀπ' ἐναντίας ὑπὸ χιλιάδων ἀνθρώπων ἐν Ἀγγλίᾳ, πάσης τάξεως καὶ βαθμοῦ, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι, ἂν σημειωθῆ εἰς τὰ βιβλία μόνον τὸ ὄνομά σου, τὸ μυστικὸν θὰ φυλαχθῆ διὰ παντός.

» Ἡμεῖς τώρα ἀλλάσσομεν διαμονὴν· μεταβαίνομεν εἰς μέρος τῆς Ἐλβετίας, ὅπου εἶναι ἄγνωστος ὁλωσδιόλου καὶ ἡ θέσις μας καὶ ὁ τρόπος τοῦ ζῆν. Νομίζω καλὸν νὰ λάβῃς νέαν τινὰ παιδαγωγὸν ὅταν ἔλθῃς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ παραστήσωμεν ὅτι τὸ παιδίον εἶναι τέκνον μου, ὅτι τὸ εἶχα ἀφήσει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὅτι μὲ τὸ ἔφερον ἡ ἀδελφὴ μου. Μόνη ὑπερέτρια τὴν ὁποίαν ἐκρατήσαμεν πλησίον μας ἀλλάξαντες διαμονὴν εἶναι ἡ θαλαμηπόλος μου, γυνὴ τῆς πάσης ἐμπιστοσύνης. Περὶ δὲ τῶν νομικῶν οἵτινες θὰ χρειασθοῦν, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, τὸσον εἰς τὴν Ἀγγλίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἐλβετίαν, φυλάττουσι καλῶς πᾶν μυστικὸν ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἴδου λοιπὸν σοὶ ἐφανέρωσα ὅλην αὐτὴν τὴν μικρὰν μας συνωμοσίαν. Περιμένουσα τὴν ἀπόκρισίν σου διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ αὐτοῦ ταχυδρόμου, εὐθὺς δ' ἔπειτα καὶ τὴν ἔλευσίν σου, θερμῶς σε κατασπάζομαι.»

— Ἐπιμένεις κρύπτων τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἥτις ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν; ἠρώτησεν ὁ Βενδάλ.

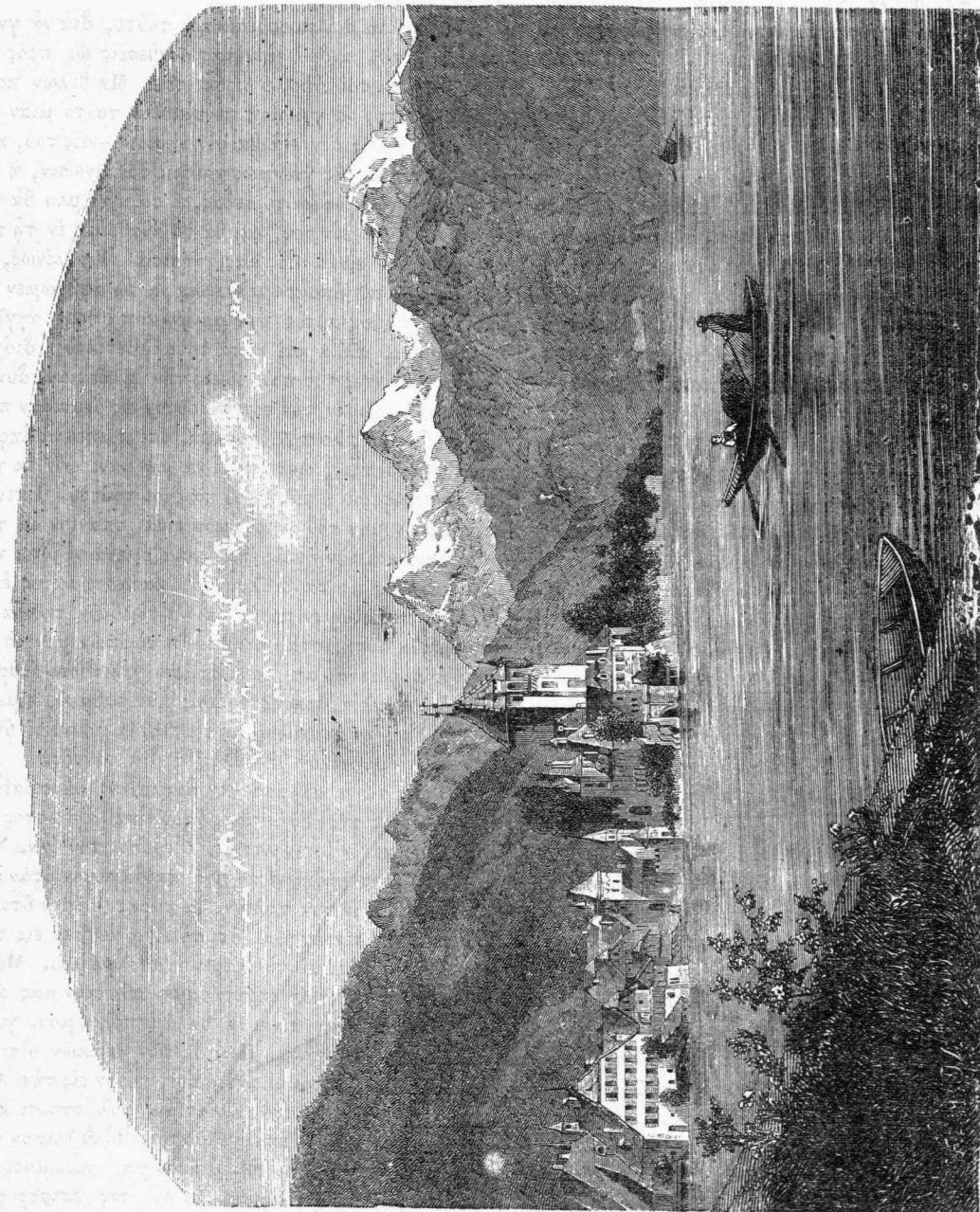
— Τὸ ἐπιφυλάττω ὡς ὀπωρικὸν διὰ τὸ τέλος, ἀπεκρίθη αὐθαδῶς ὁ Ὀβερράιζερ· τώρα δὲ μεταβαίνομεν εἰς τὴν δευτέραν μου ἀπόδειξιν, ἥτις εἶναι αὐτὸ τὸ μικρὸν χαρτίον· μία ἀπλὴ σημείωσις, δοθεῖσα εἰς τὸν ἐλβετὸν συμβολαιογράφον ὅστις συνέταξε τὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἴδου τί μόνον δια-

«Υἱοθετήθη ἐν τῷ ἐν Λονδίῳ Ὀρφανοτροφείῳ τῶν Ἀπατόρων, τὴν 3 μαρτίου 1836, παιδίον ἀρσενικὸν ὀνομαζόμενον Οὐάκτιος Βίλδιν. — Ὄνομα καὶ θέσις τοῦ υἱοθετοῦντος. Ἡ κυρία Ἄννα Μίλλερ, χήρα, ἐπιτροπεύουσα τὴν ἀδελφὴν της, ἔγγαμον, διαμένουσαν ἐν Ἐλβετίᾳ.» — Ὑπομονή! προσέθεσεν ὁ Ὀβερράιζερ ἰδὼν τὸν Βενδάλ κινούμενον πάλιν νὰ ὀμιλήσῃ, καίτοι ὁ Βίντρης τὸν ἠμπόδιζε. — Τώρα θὰ εἰπῶ καὶ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν νὰ μά-

θῃς. Ἄλλ' ἰδοὺ ἕτερα δύο ῥάκη χάρτινα. Εἶναι ἡ τρίτη μου ἀπόδειξις.

«Πιστοποιήσις τοῦ ἐν Νεοκαστέλλῳ ἱατροῦ δόκτορος Γάντζ, γραφεῖσα κατὰ ἰούλιον τοῦ 1838.»

Θὰ ἰδῆτε ἐκ τοῦ ἔγγραφου τούτου, πρῶτον, τοῦ ἱατροῦ τὴν μαρτυρίαν, ὅτι αὐτὸς ἐθεράπευσε τὸ υἱοθετηθὲν παιδίον εἰς ὅλας τὰς ἀσθενείας τῆς νηπιώδους ἡλικίας του· ἔπειτα, ὅτι τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν χρονολογίαν

Ἀπομνημονεύματα Ἐλβετικῶν (Oberholzen)

τοῦ αὐτοῦ τούτου πιστοποιητικῶν, εἶχεν ἀποθανεῖ ὁ υἱοθετήσας, καὶ ὅτι τότε ἡ χήρα του, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου της, ἀνεχώρησεν ἐκ Νεοκαστέλλου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν . . . Ἐχω ἔτι νὰ προσθέσω ἕνα κρίκον εἰς ταύτην τὴν ἄλυσον, — προσέθεσεν ὁ Ὀβερράιζερ μετὰ βραχεῖαν διακοπὴν, — καὶ οὕτως ἐκπληρῶ ὅλον μου τὸ χρέος . . . Ἡ θαλαμηπόλος, περὶ ἧς ὁ λόγος, ἔμεινε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς χήρας ταύτης μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῆς, συμβάν-

τος πρὸ ὀλίγων ἐτῶν· ὥστε δύναται καὶ αὕτη νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ υἱοθετηθέντος παιδίου, ἐπειδὴ τὸ ἠκολούθησεν ἀπὸ τῆς νηπιώδους ἡλικίας του μέχρι τῆς παιδικῆς. Λάβετε καὶ αὐτῆς τὴν διεύθυνσιν ἐν Ἀγγλίᾳ . . . Καὶ αὕτη, κύριε Βενδάλ, εἶναι ἡ τέταρτη καὶ τελευταία μου ἀπόδειξις.

— Καὶ διατί ἀποτείνεσαι τώρα πρὸς ἐμέ; ἠρώτησεν ὁ Βενδάλ, ἐνῶ ὁ Ἐλβετός ἔρριπτε τὴν διεύθυνσιν γραπτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Διότι σὺ εἶσαι αὐτὸς ὁ υἱοθετημένος! Διότι ἀντὶς νουμφευθῆ ἢ ἀνεψιά μου, θὰ νουμφευθῆ ἕνα νόθον, ἕνα ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψε τὸ δημόσιον ἔλεος· θὰ νουμφευθῆ ἕνα ἀπατεῶνα, ἀγενεαλόγητον, ἀνόνητον, ὅστις ἐπιτιθευέται τὸν εὐγενῆ, ἐνῶ φορεῖ προσωπεῖον.

— Εὐγε! ἀνέκραξεν ὁ Βίντρηρ· θαυμάσια διεδραματῆσατε τὸ μέρος σας, κύριε Ὁθερράϊζερ. Ἔως τώρα, σεῖς εἰσαθε ὁ νικητὴς ἕνα μόνον λόγον ἔχω νὰ προσθέσω εἰς ὅσα εἶπετε. Ἡ ἀνεψιά σας νουμφεύεται, ὡς ἐκ τῶν προσπαθειῶν καὶ τῆς αἰσίας ἐπεμβάσεώς σας, ἄνδρα ὅστις καθίσταται τὴν ὥραν ταύτην κληρονόμος περιουσίας ὅχι μικρᾶς. Γεώργιε Βενδάλ, ὡς συνετελεστής τῆς γνωστῆς σου διαθήκης, δός με τὴν ἄδειαν νὰ χαρῶ κ' ἐγὼ ἐπίσης. Ἴδου ἐξεπληρώθη ἡ τελευταία ἐπίγειος εὐχὴ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου φίλου μας. Εὕρομεν τὸν ἀληθῆ Οὐάλτερν Βίλνιν. . . Χα! χα! βλέπεις ὅτι μᾶς τὸ ἐπιβεβαιῶ καὶ αὐτὸς ὁ κύριος Ὁθερράϊζερ. Σὺ εἶσαι ὁ ἀνθρώπος τὸν ὁποῖον ἐζητοῦμεν· εἶσαι σὺ αὐτός!

Καὶ ἤκουσε μὲν τοὺς λόγους τούτους ὁ Βενδάλ, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐνωτίστη, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν μόνον ἠσθάνετο ἐν αὐτῷ γλυκύτατον, ἐν μόνον ἐνωτίζετο εὐφροσύνον, τὴν φωνὴν τῆς Μαργαρίτης λεγούσης πρὸς αὐτόν, — Γεώργιε, ποτὲ δὲν σε ἠγάπησα ὅσον σε ἀγαπῶ.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ ΠΗΠΤΕΙ.

Εἶναι πρώτη μαῖου. Εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Κουζουλῶν χαρὰ ἀπαρδειγμάτιστοι. Μαγειροῦν, καπνίζουσιν οἱ καπνοδόχοι, καὶ τὸ πατριαρχικὸν ἐκεῖνο ἐστιατόριον κατακοσμεῖται δι' ἀνθρώπων. Ἡ κυρία Γολδοστάρβη τρέχει εἰς τὰ μέσα καὶ εἰς τὰ ἔξω. Ἡναψαν, κατὰ τὸν κοινὸν λόγον, αἱ ποδίαι τῆς· διότι σήμερον ὁ οἰκοδεσπότης, ἂν καὶ μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς τὴν Ἐλβετίαν, εἰς τὴν κωμόπολιν Βρίγγον, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρουσ Σιμπλονίου, πλησίον τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου βαράβθρου ἐξ οὗ τὸν ἀνείλικυσεν ἡμιθανῆ ἢ ἀνδρία καὶ ὁ ἔρωσ τῆς καλῆς μνηστῆς του, νουμφεύεται αὐτήν.

Οἱ κώδωνες τοῦ Βρίγγου κρούονται ἀδιάκοποι. Αἱ ὄδοι εἶναι καταστόλιστοι καὶ ἀντηγοῦσιν ἐκ τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ τῶν ἐκτυροσκορητικῶν. Μεγάλα βαρέλια οἴνου σημαιοστόλιστα χύνουσι τὸ γλυκὺ τῶν νέκταρ ὑπὸ σκηνῆν τινα εὐρύχωρον, ἧτις ἐστήθη ἀντικρυ τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐτοιμάζεται τράπεζα, ὅπου θὰ ἔλθουν ὅλοι νὰ καθίσωσι.

Διατί αὕτη ἡ κωδωνοκρούσις; Διατί αἱ σημαῖαι; οἱ στολισμοὶ τῶν παραθύρων, αἱ ἐκτυροσκορητικαί, ἡ μουσική; Διατί ἀγάλλεται τόσοσ ἡ μικρὰ κωμόπολις; Καὶ πόθεν ἡ γενικὴ εὐθυμία τῶν χωρικῶν αὐτῆς κατοίκων;

Τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐβρυχήθη ἡ καταιγίς· τὰ βουνα ἐσκεπάσθησαν πάλιν ὑπὸ χιόνος· ἀλλ' ὁμως ὁ ἥλιος σήμερον ἀκτινοβολεῖ, ὁ ἀὴρ εἶναι δροσερὸς καὶ εὐόδης· τὰ ἐκ ζιγίου κωδωνοστάσια τῶν χωριῶν τῆς κοιλάδος φαίνονται ὡς ἐξ ἀργύρου ὡχρῶ· ἡ σειρὰ τῶν Ἀλπεων παρίζεται μέχρις οὗ ἐκτείνεται ἡ θραξὶς ὡς μακρὰ τις λευκὴ νεφέλη ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ.

Οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τοῦ Βρίγγου καταγίνονται ἐνταυτῷ νὰ ἐγειρῶσι καὶ θριαμβευτικὴν ἀψίδα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δι' ἧς μέλλουν νὰ διελθῶσιν οἱ νεόνυμφοι, ἐπι-

στρέφοντες ἐκ τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ἐνθεν μὲν τῆς ἀψίδος ταύτης ἐτέθη ἐπιγραφή, —

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΕΡΩΣ.

ΤΗ: ΜΑΡΓΑΡΙΤΤΗ: ΒΕΝΔΑΛ.

διότι οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι Ἐλβετοὶ σεμνύνονται τοιαύτην ἔχοντες συμπατριωτίν, καὶ ἐνθουσιῶσιν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς τῆς οὐχ ἡττον ἢ ὑπὲρ τῆς καλλονῆς. Θέλουν, ἐξεργομένην τῆς ἐκκλησίας, νὰ τὴν προσαγορεύωσιν ἐξ ὀνόματος τοῦ συζύγου τῆς. Αὐτὴ ἄνοιξεν τὸν παρασκευαζόμενον τούτον θρίαμβον. Ἀπερχομένην εἰς τὸν ναόν, θὰ τὴν ὀδηγήσωσι διὰ σκολιῶν δρόμων, ὀπισθεν τῶν οἰκίων· ἔπειτα δὲ θὰ ἴδῃ τὴν ἀψίδα ἐξαφνα.

Ὅλα λοιπὸν ἐτοιμα. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν θὰ πορευθῶσι πεζοὶ, καὶ πεζοὶ θὰ ἐπιστρέψωσιν. Εἰς τὴν καλὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου εὐρίσκοντο συνηροισμένοι ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη, ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Νεοκαστέλλου, ὁ κύριος Βίντρηρ, ἡ κυρία Δὸρ, καὶ τὶς ἄλλος φίλος μικρῶσμοσ, παχὺς, ἦδη δημοτικὸς εἰς τὸ χωρίον, ὁ κύρ Ζῶης.

Ἡ κυρία Δὸρ ἐφέρει ζεύγος χειροκτίων ἀληθῶς κατεσκευασμένων διὰ τῶν χειρῶν τῆς καὶ διὰ τὰς χεῖράς τῆς, τὰς ὁποίας δὲν ἀνέτεινε πλέον πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' εἶχεν ἐρριμμένας περὶ τὸν τράχηλον τῆς νύμφης· ὁ ἄλλος κόσμος ἐβλεπεν ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους μόνον τὴν μεγάλην τῆς ὤμωπλάτην.

— Ψυχὴ μου, ἔλεγεν, ἀγάπη μου! νὰ μὲ συγχωρήσης ὅτι ἐγὼ εἶχα κάμει τὸν γάτον σου.

— Τὸν γάτον μου; ἠρώτησεν ἑκαθμῶσ ἡ Μαργαρίτη.

— Ναί, ψυχὴ μου! ναὶ· ματάκια μου! εἶχα ἀπ' ἐκεῖνον παραγγελιᾶ, νὰ προσέχω τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ποντικίμαί μας. . .

Καὶ ἐπῆραν τὰ δάκρυα τὴν πτωχὴν Δὸρ.

— Κυρία Δὸρ, ὑπῆρξτε πάντοτε καλὴ μας φίλη. . .

Γεώργιε, δὲν εἶναι ἀληθῆς ὅτι πάντοτε τὴν ἐθεωροῦσαμεν ὡς φίλην μας;

— Ἀναμφιβόλως· διότι χωρὶς τὴν κυρίαν Δὸρ, τί θὰ ἐγινόμεθα;

— Ὡ· ἀγορί μου! εἰσαθε καὶ οἱ δύο τόσοσ γενναῖοι καὶ τόσοσ καλοὶ! εἶπεν ἡ γράια Ἐλβετίς μετανοούσα.

— Ἀλλ' ἐγὼ πάντοτε θὰ εἶπῶ ἐκεῖνο ὅπου εἶναι τὸ σωστό· ἦμουν ὁ γάτος τῆς!

— Ναί, ἀλλὰ πάλιν διὰ τὸ καλὸν τῆς, ἀγαθῆ μου κυρία Δὸρ, εἶπεν ὁ Βενδάλ ἀσπαζόμενος τὴν γράϊαν.

— Κύριοι καὶ κυριαί μου, ἀνέκραξεν ὁ Βίντρηρ ἰδὼν εἰς τὸ ὠρολόγιόν του, — ἀφοῦ χορτάστε ἀπὸ τὰ φιλήματα τῆς κυρίας Δὸρ, ἂν ἐχῆ τις χορτασμὸν ἀπ' αὐτὰ, ἐνθυμηθῆτε καὶ ὅτι εἶναι ὥρα ν' ἀναχωρήσωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τί λέγεις, Ζῶη, καὶ σὺ; Τί φρόνημα ἔχεις περὶ τούτου;

— Ἐμένα τὸ φρόνημά μου εἶν' ἐξάστερο· πάντοτε ἐξάστερο, ἀφότου, τώρα πέντ' ἐξ ἐβδομάδας, ζῶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ποτὲ δὲν ἐπέρασα τόσοσ ἡμέρας εἰς τὴν γῆν ἐπάνω, καὶ αὐτὸ πολὺ μὲ ὠφέλησε. Δηλαδὴ, ἡ ἀληθεια εἶναι ἦτι, ἐνῶ μέσα εἰς τὸ κατώγι τῶν κρασιῶν ἦμουν πολὺ χαμηλά, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Σιμπλονίου ἐτινάχθηκα παρὰ πολὺ ὑψηλά· τώρα ὁμως ἐδῶ, εὐρίσκομαι ἴσα εἰς τὸν μέσον ὄρον μου. Θέλω τάχατε νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε Βίντρηρ ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι δι' ἐμὲ ἡ μόνη χαρμᾶσμος ἡμέρα, ἀφότου

ἐγεγνήθηκα· καὶ ἐτοιμάζω νὰ τοὺς κάμω εἰς τὸ τραπέζι μίαν πρόποσιν. Εἰζεύρετε τί πρόποσιν τοὺς ἐτοιμάζω; «Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῆσῃ καὶ τοὺς δύο τοὺς!»

— Ἐξάίρετα! ἀπάντησεν ὁ Βίντρηρ, καὶ τὴν πρόποσιν σου ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ὑποστηρίξω καλὰ. Λοιπὸν, κύριε Οὐάκτιε, στηριχθῆτε εἰς τὸν βραχιόνά μου, καὶ ἐξεργόμεθα.

Τὸ πλῆθος ἐπερίμεναν εἰς τὰς θύρας· ὅλοι δ' ἔλαβον περιχαρῶσ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἐτελέσθη ὁ ἱερὸς γάμος.

Ἡ ἱεροτελεστία εὐρίσκειτο πρὸς τὸ πέρας τῆς, ὅτε ἤλθε τις ἐξὼθεν ζιτων τὸν συμβολαιογράφον.

Ἐξέρχεται οὗτος, ἐπιτρέφει δὲ πάραυτα, καὶ προσελθὼν εἰς τὸν Βενδάλ, ὀπισθεν του, ἐγγίζει τὸν ὄμιον του. — Ὑπάγετε μίαν στιγμὴν, τῷ λέγει, εἰς τὴν πλαγίαν θύραν τῆς ἐκκλησίας μόνος, καὶ ἀφήσατέ μου τὴν γυναϊκά σας νὰ τὴν κρατήσω ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ.

Εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ἐκείνης ἴσταντο δύο ὀδηγοὶ τοῦ ὀρεινοῦ ξενοδοχείου, πλήρεις χιόνος καὶ ἀσθμαίνοντες ἐκ τοῦ πολλοῦ δρόμου· ἀφοῦ δ' οὗτοι κῆχθησαν τὸν γαμβρόν, ἐπέθεσαν ἕκαστος τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν τῷ εἶπε, — Ἐεὐρεῖς; ἐφέραμεν τὸ φορεῖον· τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον σὲ εἶχαν μεταφέρει εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας!

— Ἐδῶ τὸ ἐφέρετε! καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ Βενδάλ.

— Σιωπῆ, νὰ μὴ καταλάβῃ τίποτε ἡ κυρὰ νύμφη. . . Ἐεὐρεῖς. . . ἐκεῖνόσ σου ὁ σύντροφος. . .

— Τί τὸν συνέβη;

Ἐστράχη καὶ παρετήρησεν ὁ εἰς ὀδηγὸσ τὸν ἄλλον.

— Ἐδῶ τὸν ἔχουμεν, εἶπεν ὁ ἕτερος αὐτῶν.

— Πῶσ! . . .

Ἐπέρασε μόνος ἀπὸ τὸ βουνόν, καὶ ζεύρεις, μὲ τὸ χιόνι ὅπου ἐπέσε πάλιν χθῆσ, ἐκύλισε καὶ τὸν ἐπλάκωσε μίαν νιφροσιβάδα. . .

— Καὶ τὸν ἐθανάτωσε;

— Τὸν ἦραμεν καμωμένον τρίμματα. Ὅμως, κύριε, νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ἡ γυναϊκά σου, δι' ἀγάπην Θεοῦ! Τὸν ἐφέραμεν διὰ νὰ τὸν θάψουν.

Ὁ Βενδάλ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σύζυγόν του, καὶ τότε τὸ ζεύγος τῶν νεονύμφων κατηυθύνθη πρὸς τὴν μεγάλην τῆς ἐκκλησίας θύραν, ὅπου τὸ πλῆθος τοὺς ὑπεδέχθη μετ' ἀδιακόπων εὐφημιῶν. Οἱ κώδωνες ἀνεκρούοντο, αἱ ἐκτυροσκορητικαὶ ἐνισχύοντο, αἱ σημαῖαι ἀνεπετάννυντο, τὰ χάλκινα ὄργανα ἐμαίνοντο, πανταχῶθεν ζητωκραυγαί, γέλωτες, δάκρυα κατανύξεωσ. Ὅλοι αἱ κεφαλαί ἐπὶ τῆς διαβάσεωσ τοῦ νέου ζεύγους ἦσαν ἀσκηπεῖς.

— Αὐτῆ τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν! ἔλεγον· ἔχει δίκαιον νὰ τὴν καμαρώνῃ, καθὼσ εἶναι καὶ εὐμορφη!

Ἀλλ' ἐν μέρος τοῦ πλῆθους, ἀποσπώμενον ἀπὸ τῆς συνοδίας, ἔτρεχε πρὸς ἄλλην ἄκραν τῆς αὐλῆς τῆς ἐκκλησίας, ὡς πρὸς ἄλλο τι θέαμα, καὶ τοῦτο ἄξιον περιεργείας.

— Τί εἶν' ἐκεῖ; ἠρώτησε τὸν Γεώργιον ἡ Μαργαρίτη, ὅπου τρέχει ὁ κόσμος νὰ ἴδῃ;

— Διὰ λόγους τοὺς ὁποίους θὰ σὲ εἴπω μίαν ἄλλην στιγμὴν, μὴ φρέψῃς, καλή μου, πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ πρόσωπόν σου, ἀπεκρίθη ὁ Βενδάλ.

Αὐτὸσ ὁμως ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ του εἶδε τὸ φορεῖον εἰσαγόμενον εἰς τὸν ναόν. Ἐπειτα δ' ἐξηκολούθησε προχωρῶν μετὰ τῆς ἐρασμίας του καὶ τῶν συνοδεουμένων αὐτοῦσ πρὸς

τὴν τερπνὴν τοῦ χωρίου κοιλάδα· ἐκάμπνιζε δ' ἐκεῖ τὸ μαγειρεῖον ἕθα ἠτοιμάζετο τοῦ γάμου τὸ φαιδρὸν συμπόσιον (1).

ΕΠΗΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΔΑΝΙΑΝ.

(Τέτο· — Ἴδε σελ. 240 καὶ 257.)

Αἱ οἰκίαι τῶν χωρικῶν εἰς τὴν Δανίαν εἶναι τριῶν εἰδῶν· αἱ μὲν περιστοιχίζουσιν αὐλὴν μετὰ πολλῶν ἵππων καὶ δαμάλεων· αἱ δὲ, ἄνευ αὐλῆς, βλέπουσιν ἀμέσως εἰς κῆπον, καὶ ἔχουσιν ἕνα ἵππονκαὶ μίαν δάμαλιν· αἱ δὲ οὔτε αὐλὴν ἔχουσιν, οὔτε κῆπον, οὔτε δάμαλιν, οὔτε ἵππον, ἀλλὰ κρατοῦνται ὑπὸ τῶν πτωχοτέρων ὑπ' ἐνοίκιον.

Αἱ τῶν εὐπορωτέρων ἀγροτῶν οἰκίαι εὐθηνουσι· ἔχουσιν ὅλοι κλινοστάσιον (ἀλκυόβαν), ὠραίας θερμάστρας, ἐφ' ὧν κρέμανται πίπαι ὑπερμεγεθεῖς· αἱ κλίνα εἶναι καλαί, αἱ καθέδραι, αἱ θρονίδες, αἱ τράπεζαι, αἱ ἱματιοθήκαι, αἱ ἀγγιοθήκαι, ὅλα εἶναι σερεῶτατα. Ἐκεῖ μεταχειρίζονται πρὸς θέρμανσιν τῶν κλινῶν πύραυνα ἐκ χαλκοῦ κοκκίνου ἢ κίτρινου, τὰ ὁποῖα βλέπεις ὅλα στύλβοντα ὡς ὁ χρυσός. Τὰ ὠρολόγια τῶν εἶναι ἀλάνθαστα. Στολιζοῦσι τοὺς τοίχους τῶν δι' εἰκόνων χαρτίνων καλῶσ περιβεβλημένων, αἰτίνας συνηθῶσ παριστώσι τὸν Χριστόν, τοὺς βασιλεῖς Χριστιανῶν Δ', Φραγκίσκον Δ', Φρηδερίκον Δ' καὶ ἐνίστε τὸν πρῶτον Ναπολέοντα. Ἔχουσιν ὅλοι τὰς Ἁγίας Γραφὰς καλῶσ βιβλιοδετημένας. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ οἰκίαι τῶν ἀπορωτέρων εἶναι ἡττον πολυτελεῖς, καὶ αἱ τῶν πενήτων (ἂν ὑπάρχωσι πενήτες εἰς τὸν εὐλογημένον τόπον ἐκεῖνον) πτωχότεραι· ὅλοι ὁμως, καὶ αἱ ἐσχαταὶ αὐταί, κέκτωνται πρὸς τὸ ἀναγκαῖον καὶ τὸ σχετικῶσ περιττόν. Εἰς ὅλων ἀνεξαιρέτως τὰ παράθυρα βλέπεις παραπετάσματα καὶ δοχεῖα ἀνθέων.

Οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων ἔχουσιν πενιχρότερας οἰκίας, διότι οἱ ἁλιεῖς πανταχοῦ εἶναι ἐνδεέστεροι τῶν γεωργῶν. Ἡ θάλασσα εἶναι πάντοτε φειδωλοτέρα τῆς γῆς. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἑκατῶν ἀγροτῶν τῆς Δανίας, οἱ πεντήκοντα σχεδὸν ἔχουσιν δαμάλαις, ἐξ ὧν προμηθεύονται γάλα καὶ οἱ στερούμενοι φατῶν. Τὸ δὲ γάλα τοῦτο δίδεται· δὲν πωλεῖται. Καὶ ὅχι μόνον γάλα δίδουσιν οἱ ἀγρόται δωρεὰν πρὸς τοὺς πτωχοτέρους των, ἀλλὰ καὶ ζῦθον.

Συνήθως δὲν πίνει οἶνον ὁ τῆς Δανίας λαός· μόνον ἐπὶ εὐρτής τὸν φέροι εἰς τὴν τράπεζάν του· εἶναι δὲ κακὸσ ὁ οἶνος ἐκεῖνος.

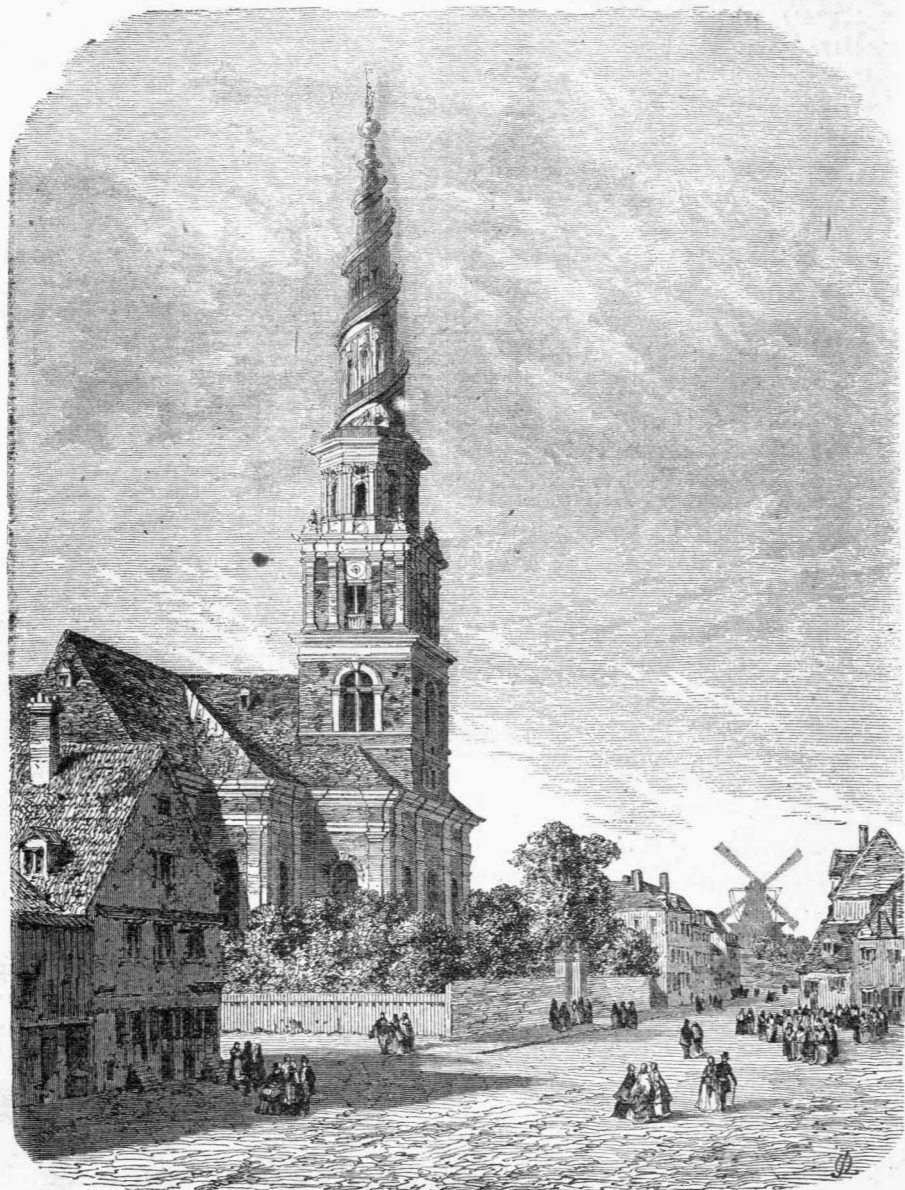
Μέθυσοι εἰς τὴν Δανίαν δὲν ἀπαντῶνται. Οὔτε ἀπάτορα τέκνα γεννῶνται εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐκτὸσ ὀλιγίστων· διότι καὶ ἐκεῖ ὁ γάμος εἶναι, ὡς παρ' ἡμῖν, ἱερὸσ, αἱ δὲ ἀθέμιτοι συζυγίαί σπανιώταται.

Οἱ πάντες λοιπὸν εἰς τὸν ἐξάιρετον ἐκεῖνον τόπον διάγουσι βίον ἄνετον κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἡττόν, καὶ οὐδεὶς διατελεῖ ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ, ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ, διότι ἅμα ὡς ἴδωσί τινα στερούμενον καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἀρτου, σπεύδουν ὅλοι νὰ τὸν στηρίξωσι. Περὶ τῆς γενι-

(1) Ἐνταῦθα λέγει τὸ διήγημα τοῦτο· ἐπειδὴ δὲ ἀπολείπονται δύο μόνον φυλλάδια πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ δευτέρου τόμου τῶν Μυρίων Ὄσων, μὴ θέλοντες νὰ διαμερίσωμεν εἰς δύο τεύχη τὸν νῦν διήγημα τὸ ὁποῖον ἐξελεξαμεν διὰ τὸ τρίτον ἔτος, ἀπεφασίσσαμεν ἡ ἀρχίσωμεν τὴν ἐκδοσὴν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ προσεχῶσ ἐαν ναεῖου. Οὕτως, οἱ νέοι συνδρομηταὶ τοῦ 1870 ἔτους θὰ ἔχουσιν αὐτὸ ἀκέραιον.

κῆς εὐπορίας τοῦ λαοῦ δύναται τις νὰ κρίνη καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, ὑπὸ τὰς πενιχροτάτας αὐτὰς τῶν καλυθῶν, οἱ κάτοικοι τρώγουσιν ἐξάκις τῆς ἡμέρας· πρῶτον, τὸ πρωῖ, περὶ ὥραν πέμπτην, ῥόφημα μετὰ ζύθου καὶ χοιρομοιρον τηγανητόν· δεύτερον, περὶ ὥραν δεκάτην, λίπος χοίρειον ἐπὶ ἄρτου μετὰ ζύθου καὶ βραχῆς· τρίτον, περὶ τὴν δωδεκάτην, ὡὰ τηγανητὰ καὶ ῥόφημα ἐκ γάλακτος, μετὰ τὸ ὅποιον κοιμῶνται ἕως μίαν ὥραν· τέταρτον, μετὰ τὴν ἐξέγερσιν, καφέν· πέμπτον, περὶ ὥραν πέμπτην, πάλιν γεῦμα ὡς τὸ

τῆς δεκάτης πρωϊνῆς ὥρας· τέλος, ἕκτον, ῥόφημα ἐκ γάλακτος, γαιώμηλα καὶ κρέας.
Ὁ πλοῦτος εἰς τὴν Δανίαν δὲν θεωρεῖται ὡς καὶ πολιτισμὸς αὐτόχρομα, ἀλλ' ὡς εἰς ἐκ τῶν κλάδων τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐκεῖ, ἰδίως μάλιστα ἐν Φιονία, ὁ πολιτισμὸς εἶναι ἡ ἐκπαίδευσις· γενικὴ τις ἐκπαίδευσις, διακρινομένη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀχυρῇ καλύβῃ τοῦ ἀγρότου· διότι περιλαμβάνει γνώσεις ἀναγομένας εἰς τὴν γεωργίαν, γεωγραφίαν, ἱστορίαν, ἀριθμητικὴν καὶ πρακτικὴν φιλοσοφίαν. Ὡς στοιχεῖα τοῦ πολιτι-

Ναὸς τοῦ Ἁγίου Σωτῆρος, ἐν Κοπεγχάγη.

σμοῦ τούτου πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν ἐκείνου τοῦ λαοῦ, καὶ τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ ἀξιοπρεπείας πόθον, καὶ τὴν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἀνδρίαν, καὶ τέλος τὸν συνταυτισμὸν αὐτοῦ μετὰ τοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς βίβλου ταύτης ἣτις εὑρίσκειται ἐν πάσῃ οἰκίᾳ πατροπαράδοτος, καθιστῶσα τὸν Θεὸν ἐρέστιον εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν, θήγουσα τὴν χορδὴν τῆς συνεδήσεως καὶ ἀναπτύσσουσα τὸ αἶσθημα τῆς ἀρετῆς ὑπὸ πᾶσαν στέγην.

Εἰς τὴν Κοπεγχάγην τὰ ἐργαστήρια δὲν κλείονται

διὰ νυκτός· ἀφίνονται τὰ πράγματα ἐκτεθειμένα εἰς τοὺς διαβάτας, καὶ οὐδεὶς ἐπιβάλλει ἐπ' αὐτῶν χεῖρα! Τοιοῦτος εἶναι ὁ πολιτισμὸς τῆς Δανίας· μέγας οὗτος πολιτισμὸς, ὑπέρτερος τοῦ τῆς δεισιδαίμονος Ἰσπανίας καὶ Ἰταλίας, ὑπέρτερος καὶ τοῦ τῆς Γαλλίας, ἐνθα ἡ ἀμάθεια διαφθεῖρει τὰς γενναιοτάτας τῶν ὁρμῶν, ὑπέρτερος δὲ καὶ τοῦ τῆς Ἀγγλίας, ὅστις εἰς μὲν τὰ ἐπάνω σκληρύνεται ὑπὸ τοῦ ὑπερμέτρου θησαυρισμοῦ, εἰς δὲ τὰ κάτω διαφθεῖρεται ὑπὸ τῶν κακῶν τῆς ἐσχάτης πενίας.

Εἰς τοῦ χωρικοῦ τὴν οἰκίαν, πολλάκις μετὰ τὸ μῆτηρ ἀκούουσιν, ὁ πολὺς πάππος, καθήμενος εἰς ἀγεῦμα ἢ κόρη ἀναγινώσκει ψαλμοὺς, ὁ πατὴρ καὶ ἡ ναπαυτικὴν τινα θρονίδα, φαίνεται μελετῶν, τὸ παι-

Τὸ ἀνάκτορον Ῥοξεμβόργον, ἐν Κοπεγχάγη.— Ἴδε σελ. 260.

δίον παῖζει μεθ' ἐνὸς μεγάλου σκύλου. Ἡ μία μόνη φωνή, τὰ βλέμματα, αἱ φυσιογνωμίαι, τὰ χεῖλη, τὰ πάντα προσεύχονται.

Οἱ γάμοι τῶν ἀγροτῶν διαρκοῦσιν ἡμέρας πολλὰς, ὡς καὶ εἰς τὰς ἡμετέρας χώρας, μετὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχει κατὰ τὸ ἔθος τοῦτο πολλὴ ὁμοιότης. Οἱ νέοι

Βουκόλος καὶ γαλακτοπώλιδες ἐν Δανίᾳ.

προηγούνται ἐφιπποῦ τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νέμφης, πορευομένων εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μετὰ δὲ τὴν εὐλογία τοῦ ἱερέως, ἐπιστρέφει ὅλη ἡ συνοδία ἠγούντων τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Τὰ φαγητὰ ὅλα κομίζονται ἐκ τῶν περὶ μικρῶν κωμῶν. Ἡ νέμψη φέρει ἐπὶ κεφαλῆς στέφανον χρυσοῦν μετὰ ἀνθῶν. Οἱ νεόνυμφοι κάθονται εἰς τὴν ἀκρὰν τραπέζης μακρᾶς. Ἐκαστος τῶν προσκεκλημένων ρίπτει εἰς πινακίον σκεπασμένον διὰ χειρομάκτρον ἐν νόμισμα ἀργυροῦν, ἀφοῦ δὲ ρίψωσιν ὅλοι, ὁ γαμβρὸς λαμβάνει τὸ χειρομάκτρον πλήρες ἀργυρίου, καὶ χύνει τὰ ἐν αὐτῷ εἰς κιβώτιον. Διὰ τῶν χρημάτων τούτων πληρώνονται ὅλα τὰ χρεϊώδη πρὸς τὴν οἰκίαν ἀποσκευὴν τοῦ νέου ἀνδρογύνου. Ἐπειτα γεύονται οἱ πάντες εὐθύμως, πίνοντες καὶ ἄδοντες.

Αἱ καλύβαι τῶν βουκόλων εἶναι καλῶς κατασκευασμένοι. Εἰς ὅλας εὐρίσκεται μία κλίνη, ἐν κιβώτιον, καὶ εἰς τὸν τοῖχον δύο σανίδες, ἐπὶ τῶν ὁποίων βλέπει τις πλησίον ἐνὸς τεύχους (τῆς Ἀγίας Γραφῆς) φιλάς κατὰ σειρὰν ἱσταμένας, περιεχούσας φάρμακα διὰ τὰς ἀσθενείας τῶν δαμάλεων. — καταφύγιον τοῦ ἀγελάτου καὶ ἐνταῦτῳ φαρμακοποιεῖον τῆς ἀγέλης. Αἱ καλύβαι αὗται μεταφέρονται εὐκόλως, ἐπεὶ δὲ εἶναι οἰκοδομημέναι ἐπὶ τροχῶν. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ μεταβῆ ἡ ἀγέλη εἰς ἄλλας νομάς, ζεύγνυται δύο ἵπποι εὐρωστοὶ εἰς τὴν καλύβην, καὶ τὴν μεταφέρουσιν ὅπου εἶναι χρεια, σύροντες αὐτὴν ἐπὶ τῶν τροχῶν. Ὁ ἀγέλαρχος, ἐφιππος πάντοτε, δίδει κατὰ πάσαν πρωτὴν τὰς διαταγὰς του. Αἱ δαμάλεις, ἑκατὸν ἢ ἑκατὸν πεντήκοντα, μένουσιν εἰς τὸν ἀπὸν λειμῶνα, ἢ ὁδηγοῦνται εἰς ἄλλον, κατὰ τὴν νομὴν ἣν εὐρίσκουσιν. Ἀμέλγονται δὲ δις τῆς ἡμέρας. Ἐνῶ ἀποθλίβουσι τοὺς πλήρεις μαστούς των, αἱ χωρὶκαὶ τὰς καταπραῦνουσι τραγωδοῦσαι, καὶ τὸ γάλα βέει ἐντὸς μεγάλων ἀγγείων ζυλίνων ἐκ φηγοῦ, τὰ ὅποια ἔπειτα συναπτόμενα ἀνὰ δύο διὰ σιδηρῶν κρεμαστήρων, φορτώνονται ἐπὶ ὄναριον. Οὕτω μετακομίζεται τὸ γάλα εἰς ἀφρώδες εἰς τὴν μεγάλην ἔπαυλιν. Ἐκεῖ, εὐρίσκεται πλῆθος κἀδων, πληρομένων κατὰ τὸ ἡμισυ αὐτῶν, πλατὺ δὲ τι καὶ δικτυωτὸν πτυαρίον ἐμβάλλεται εἰς πάντα κἀδον, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ πτυαρίου προσαρμόζεται εἰς τροχαλίαν (καρούλιον), τὴν ὁποίαν περιστρέφουσι ταχέως δύο τροχοὶ ὑπὸ δύο ἵππων κινούμενοι. Οὕτως, ἐντὸς ἡμισείας ὥρας, προάγεται ἐκ τοῦ γάλακτος μέγας τις ὄγκος βουτύρου, ὅστις μεταφέρεται εἰς ἄλλον θάλαμον, καὶ τίθεται ἐντὸς μικρᾶς τινοῦ σκάφης. Ἐκεῖ τὸ βούτυρον ζυμῶνεται, λευκαίνεται, ἀλατίζεται, καὶ τέλος βάζεται ἐντὸς μικρῶν κἀδων κλειστῶν, ἐξαποστελλομένων τῶν μὲν εἰς Κοπεργάγην, τῶν δὲ εἰς Ἀμβούργον, τῶν δὲ εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν.

Εἰς τὰς παραλίαις τῆς Δανίας, ὁ περὶπατος εἶναι ὁ, τι θερπτότατον. Ἐκατοντάδες λάρων λευκῶν, ζυριζόντων διὰ τῶν πτερυγῶν αὐτῶν τὰ γλαυκὰ κύματα, ἐπανερχονται μέχρι τῶν δένδρων, ὑπὸ τὰ ὅποια τοῦ περιπατητοῦ οἱ πόδες χώνονται ἐντὸς τῆς διαχυρῶς πύας. Εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ πελάγου, τὰ πλοῖα μετὰ τῶν ἀναπεπταμένων ἰστίων των φαίνονται ὡς ἄλλοι κ' ἐκεῖνα λάρωι μεταναστεύοντες. Κελδοῦσι δ' ἐντὸς τῶν φύλλων τὰ πτηνὰ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπεριγράφτου θελήτρου τῆς φύσεως ταύτης ἐλκόμενοι αἱ δορκάδες, ἔρχονται πολλὰ ὀμοῦ ἕως ἐκεῖ, παρατηροῦσι

τρέμουσαι, ἔπειτα δὲ, προύμεναι ὑπὸ τοῦ θορόδου ἀέρος τινὸς αἰφνιδίου, φεύγουσι πάλιν εἰς τὰ μυστηριώδη των καταφύγια. Αἱ ἀκταὶ τῆς Φιονίας εἶναι πολλαχοῦ σχισταῖ, σχηματίζουσαι πλῆθος κολπίσκων καὶ ὄρων, τὰς δὲ σχισμὰς ταύτας οἱ Δανοὶ ἀποκαλοῦσι φιόρδα (fiords). Τὰ κύματα θραύονται ἀδιακόπως ἐντὸς αὐτῶν ἢ ὀξύνονται. Εἰσβάλλοντα, διαρρέοντα ἢ καταλειθόμενα, σκάπτουσι, γλύφουσι, δάκνουσιν ἢ περιτέμνουσι παντοιοτρόπως τὴν γῆν.

Τοιαῦτα θαύματα δὲν λείπουσι καὶ ἐν Ἑλλάδι· ἡ γῆ ὁμως παρ' ἡμῖν εἶναι πετρώδης καὶ φαλακρᾶ, ὡς παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς ἡ λύσσα τῶν κυμάτων ἔχει τὴν φυσικὴν σκηνὴν τῆς. Παρ' ἡμῖν, ἡ ἀκτὴ εἶναι ἐρήμη, ἄξενος ναυαγίου τόπος· ἀλλ' ἐν Δανίᾳ, αἱ ἀκταὶ εἶναι ἐσθρομέναι ὑπὸ δαπέδων γλόης παγείας, παρηγόρου καὶ πρὸς τοὺς ναυαγούς, πανταχοῦ δὲ ἀπαντῶνται χωρὶκαὶ, χωρὶκαὶ, παιδία, κόραι, ὅλοι ἀφαιρούντες σοι τὸν πῖλον εἰς σχῆμα χαιρετισμοῦ, καὶ υποκλίνοντες. Εἰς τὴν Δανίαν, οἱ μέγιστοι αὐτοὶ τῶν ἀρχόντων προσέχουν νὰ χαιρετίζουσι καλοκάγαθως καὶ τοὺς ταπεινοτάτους τῶν ἀρχόντων. Ἡ εὐπροσηγορία εἶναι ἀμοιβαία ἀπὸ τῶν κατωτάτων μέχρι τῶν ἀνωτάτων· σέβας ἀποκρίνεται πρὸς σέβας. Οὐδὲν τοιοῦτο ἀπαντᾷ τις, οὔτε ἐν Γαλλίᾳ, οὔτε ἐν Γερμανίᾳ, οὔτε ἐν Ἑλβετίᾳ, οὔτε ἐν Ἀγγλίᾳ. Τοῦ δανικοῦ ἔθνους ἡ καθαρὸτης προβαίνει μέχρι χάριτος, καὶ ἡ φιλοπροσύνῃ μέχρι εὐγενείας.

Τοιαύτη ἡ γενέτειρα χώρα τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων. Ὁμολογητέον ὅτι τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ φύσις εἶναι ἄλλη, καὶ τὰ πράγματα ἄλλως ἔχουσι. Καὶ ἡ μὲν φύσις εὐμοιρεῖ θελήττων ἰδίων, ἀλλὰ τὰ πράγματα παρίστανται ὡσημέραι ἀνάξια. Ἄν δὲν τὸ ἀνομολογῶμεν, δὲν θά διορθωθῶμεν ποτέ.

ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

(Ἴδε καὶ σελ. 166, 248, καὶ 279.)

Παράσχος. Ἴδου ἐν ὄνομα παράδοξον. Ἰσως φανῇ ἀπίθανος ἢ παραγωγὴ αὐτοῦ, ἀλλὰ φρονούμεν ὅτι δὲν σφάλλομεν θεωροῦντες αὐτὴν ὡς ὀρθὴν, μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως. Τὸ ὄνομα Παράσχος παρήχθη ἐκ τοῦ «Παράσχου, Κύριε», εὐχῆς ἣν ἐπαναλαμβάνει ἡ καθ' ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν ταῖς δεήσεσιν αὐτῆς. Καὶ οὕτω λοιπὸν, ἐκ τῆς εὐκτικῆς τοῦ «παρέχειν» ἢ ἀμάθεια ἐξήγαγε τὸν Παράσχον τῆς. Ἀλλὰ τί παράδοξον λοιπὸν ἂν ὑπάρχῃ καὶ τις γυνὴ καλουμένη Ἀντιλαβοῦ, ἐκ τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι ῥήματος, τὸ ὅποῖον, ὡς γνωστὸν, πολλάκις προσφέρει ὁ διάκονος ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ εὐκτικῶς; — Παρασόες, εἶναι αὐτὸς ὁ Παράσχος, καὶ πλέον προκομμένος μάλιστα.

Πλουχέρω, ἐκ τοῦ λατινικοῦ Pulchra, τὸ ὁποῖον σημαίνει Ὁραία. Ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἡμῶν βιβλίοις ἀπαντᾷται τὸ ὄνομα Πουλχερία· διεφθάρη δὲ εἰς Πλουχέρω. Ἀντίστοιχον ὄνομα ἑλληνικὸν ἔχομεν τὸ σύνθηδες σήμερον Καλῆ, τὸ ὅποῖον ἡ θέλουσα δύναται νὰ μεταβάλλῃ εἰς Καλλιστῶ, ἢ τέλος Καλλιόπην.

Σταμάτιος, ἀντισηγῆ πρὸς τὸ Εὐστάθιος, προφέρεται δὲ καὶ Σταμάτης καὶ Σταματός, καὶ εἰς τὸ θηλυκὸν Σταμάτα, Σταματῶ καὶ Σταματοῦ. Ἄγιον Σταμάτιον δὲν ἔχομεν· οὔτε ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ὄνομα

ἀρχόμενον ἐκ ΣΤΑΜ. Ὑπῆρξε Σταμένης στρατῆρας τῆς Βαβυλωνίας, ἀλλ' ἀπέχουσι τῶν βαβυλωνίων ὀνομάτων. Τουρκικὴ δὲ λέξις οὐδεμία ἄρχεται ἀπὸ ΣΤΑ· οἱ Τοῦρκοι, καὶ τὴν Σταμποῦλ αὐτὴν προφέρουσιν Ἰσταμποῦλ. Νομίζομεν τὸν Σταμάτιον παραγόμενον ἐκ τοῦ χυδαίου ῥήματος σταματῶ (ἵσταμαι), εἰκάζοντες ὅτι πατήρ τις, τοῦ ὁποίου τὰ τέκνα ἀπέθησκον, ἔδωκε τ' ὄνομα Σταμάτιος εἰς ἓνα ἐκ τῶν υἱῶν του, ὡς εὐχῆν, ἐλπίζων οὕτω νὰ τὸν σταματήσῃ, ἢ τοῦ νὰ τὸν στερεώσῃ εἰς τὴν ζωὴν, καθὼς ἄλλοι δίδουσιν εἰς τὰ τέκνα των ἐν τοιαύτῃ ἀτυχίᾳ τὰ ὀνόματα Ζήσης, Μενῆς, Στέρειος, Πανταζῆς καὶ Στυλιανός, τὸ μὲν ἵνα ζῆσῃ τὸ παιδίον, τὸ δὲ ἵνα μείνῃ, τὸ δὲ ἵνα στερεωθῇ, ἵνα στυλωθῇ, κτλ. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἀστεία τις δημόδης ῥῆσις παρ' ἡμῖν· «Δὲν ἐβγαλε τὸ παιδί μου Ζήση, νὰ μοῦ ζήσῃ, ἢ Στέριο, νὰ μοῦ ξεριώσῃ, μὴν τῶβγαλε Μιχάλη, καὶ μοῦ χάλασε τὸ παιδί!» Καὶ λοιπὸν τὸ τε ὄνομα Σταμάτιος, ὡς καὶ τὰ

Ζήσης, Πανταζῆς, Μενῆς (γιακὸν τοῦτο), Στέρειος (στερεός, στερεωμένος), Στυλιανός, δύναται ν' ἀντικατασταθῶσι ὑπὸ τῶν ὀνομάτων Εὐστάθιος, Πολύβιος, Μένανδρος, τέλος πάντων Στερόπη, Σωσίπατρος, κτλ.

Ὁ Πανταζῆς δύναται νὰ ὀνομασθῇ καὶ Ἀθανάσιος, ἀφοῦ θέλει πάντοτε νὰ ζῇ, ἦτοι νὰ μείνῃ ἀθάνατος.

Λουρεντζῆς. Ὄνομα ἀπεχθὲς διὰ τὴν κακοφωνίαν του. Ὁ Λαυρέντιος ἔγινε Λωρέντζος, ὁ δὲ Λωρέντζος παρεφθάρη εἰς Λαρέζον, ἐν Τήνῳ, καὶ Λουρεντζῆν, ἐν Χίῳ. Παράγεται δ' ἐκ τῆς λατινικῆς λέξεως laura, σημαίνουσης Δάφνην. Ὑπάρχουσι ἀρχαῖα ὀνόματα Δάφνις, Δάφνης καὶ Δαφναγόρας· ὁ μὴ προτιμῶν αὐτὰ, ἀντὶ τοῦ Λαυρέντιος, ἄς τρέψῃ τοῦτο ἐπὶ τὸ εὐφωνότερον· ἄς λέγῃ Λωρέντιος.

Ἡ Λάουρα ἢ Λαουρέττα καλλίστα θά ὀνομάζετο Δάφνη ἢ Δαφνίς, ἢ τέλος Λωρεντία (ἂν καὶ τοῦτο κακὸν καὶ ψυχρὸν) μᾶλλον ἢ Λάουρα.

Λαμπάκης. Ἐκ τοῦ Χαράλαμπος ἢ Χαράλαμπης ἔγινε Λάμπης καὶ ὑποκοριστικῶς Λαμπάκης. Εἰς ἄνδρα ὁ ὑποκορισμὸς δὲν πρέπει· οὐδένα ἄνδρα τιμᾷ ὁ ὑποκορισμὸς. Γινώσκουμεν ὅτι οὐδεὶς ὑποκορίζει τὸ ἴδιόν του ὄνομα ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ὅτι τὴν θωπιάν ταύτην ἀποκτᾷ ἐκ τῆς στοργῆς τῶν γονέων καὶ τῶν οὐκείων. Ναί, ἀλλ' ἄς μὴ τὴν ἀνέγχειται λοιπὸν ἐξῶ τοῦ οἴκου του, ἀφοῦ ἀνδρωθῇ. Ἄς λείψωσι τὰ ΛΚΗΣ ἐπὶ τῶν δωματίων καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ· δὲν εἶναι ἀνεκτὰ πρὸς σπουδαίους ἄνδρας.

Λάμπρος, ἐκ τῆς ἡμέρας τοῦ πάσχα, καλουμένης παρ' ἡμῖν Λαμπρᾶς. Ὑπῆρξεν ὁμως Λάμπρος καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Κυριαζῆς. Καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα μᾶς ἐβασάνισεν· εἶναι δ' ὡσαύτως μία ὅλη εὐχὴ ὑπὲρ μακροβιότητος τοῦ φέροντος αὐτό, εὐχὴ συναπτουσα τὰς λέξεις «Κύριε, ἄς ζῇ!»

Καὶ ἐνταῦθα γονεὶς εὐχόμενοι ὑπὲρ στερεώσεως τῆς υἰείας τοῦ τέκνου ἔβαλον πρὸς Κύριον φωνὴν, τὴν ὁποίαν συνέπηξαν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ των εἰς κύριον ὄνομα· τὸν ἑκάλεσαν «Κύριε, ἄς ζῇ!» Κατέστησαν οὕτω τὴν εὐχὴν των ζῶσαν. Ἐκτοτε, πᾶς ὅστις ἀνέφερε περὶ τοῦ υἱοῦ των, ἐκὼν ἄκων ἤγχετο πρὸς Κύριον ὑπὲρ αὐτοῦ. — Τίνα ἐπλήρωσαν; — Τὸν Κυριαζῆ. (Κύριε, ἄς ζῇ!)

— Τίνα συνέλαβαν; — Τὸν Κυριαζῆ. (Κύριε, ἄς ζῇ!)

— Κρημνίσετε τὸν Κυριαζῆ! (Κύριε, ἄς ζῇ!)

Οὕτω, καὶ οἱ θανάσιμοι αὐτοὶ ἐχθροὶ παντός Κυριαζῆ, προφέροντες μόνον τὸ ὄνομά του, ἠναγκαζόντο νὰ συμπροφέρωσι τὴν εὐχὴν «Κύριε, ἄς ζῇ!» — Ὄνομα καὶ ἐνταῦτῳ φυλακτήριον.

Σήμερον, τ' ὄνομα τοῦτο εἶναι χυδαῖον ὁπωςδῆποτε. Ὁ Κυριαζῆς δύναται καλλίστα νὰ μετονομασθῇ Θεώσωστος.

Μπουρουζῆς, ἐκ τοῦ Ἀμπρουζῆς, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ Ἀμβρόσιος. Ἀνάμιζον εἰς ἐν ποτήριον ἀμβροσίας μίαν οὐγκίαν βαβαρβάρου δουλικῶς, καὶ ἰδοῦ πῶς κατορθοῦται νὰ μεταβληθῇ ἡ ἀμβροσία εἰς μπουρουζῆαν!

Μπαλάσης, Μπαλασάκης, καὶ Μπαλάσα, Μπαλασίτσα. Εἰσέτι ὑποφέρουσι τινὲς τὰ ὀνόματα ταῦτα, παραγόμενα βεβαίως ἐκ τοῦ Βλάσιος, ὀνόματος φραγκικοῦ· ἄλλως, θά παρήγετο ἐκ τοῦ ballare, καὶ τότε θά συνεβουλεύομεν τὴν Μπαλάσαν νὰ μετονομασθῇ Τερψιχόρη μᾶλλον.

Σκαρλάτος. Κύριε ἐλέησον! πῶς τὸ φραγκικὸν Κάρολος κατορθώθη νὰ μεταβληθῇ εἰς Σκαρλάτον, καὶ οὕτω νὰ ἡδύνη ποτὲ ἑλληνικὰς ἀκοὰς, ἐνῶ μάλιστα ἡ λέξις scarlatina φαίνεται ἀπίσιος. Ἐχοῖεν λοιπὸν οἱ Σκαρλάτοι τὴν σκαρλατίναν ἑλαφρᾶν!

Σουλτάνα. Ἐδῶ τὴν ἐπάθαμεν, κατὰ τὴν δημόδην ῥῆσιν. Ἐδῶ προτιμῶμεθα ὡς ἐλκυσθέντες ὑπὸ τῆς αἰγλης τῶν δεσποτῶν ἡμῶν, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς δουλικωτάτας τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔθνους. Θεὲ, Σουλτάνα!

Γινώσκουμεν τὴν ἀπολογία· ὅτι, ἐπεὶ δὲ αἱ γυναῖκες τῶν Σουλτάνων εἶναι ἐκ τῶν καλλίστων τοῦ ὁραίου φύλου, ἠθέλησαν νὰ ὀνομάσωσι Σουλτάναν τὴν θυγατέρα των γονεῖς, οὔτινες ἠλπίζον νὰ ἴδωσιν αὐτὴν ἔχουσαν μίαν ἡμέραν καλλονὴν ὁποίαν καὶ αἱ Σουλτάναι. Καὶ ὁμως...

Παληγοῦ. Πολέμιον πρὸς τὸ Σουλτάνα. Τὸν τελευταῖον τῶν Παλαιολόγων θελήσαντες οἱ Ἕλληες μετὰ τὴν βυζαντινὴν πτώσιν νὰ διαιωνίσωσι, κατέστησαν ὄνομα τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ. Οὕτως ἔχομεν ἄνδρας καὶ γυναῖκας Παλαιολόγους ἐκ βαπτίσματος. Τὴν Παλαιολόγον ἢ χυδαία γλῶσσα ἔτρεψεν εἰς Παληγοῦν.

Ἀληθῶς, πολλὰ τῶν παρ' ἡμῖν χυδαίων ὀνομάτων παριστώσι τὴν ἱστορικὴν φυσιογνωμίαν τῶν καιρῶν καθ' οὓς ἐπλάσθησαν ἢ παρεμορφώθησαν.

Ἐκ τῶν ἀνθῶν ἠρύσθημεν ἱκανὰ ὀνόματα· ὡς Πουλοῦδιὰ καὶ Ἀνθοῦσα (Ἀνθεια ἢ Εὐάνθη), Τριαντάφυλλος καὶ Τριανταφυλλιά (Ρόδων καὶ Ρόδια ἢ Ροδόπι), Γαρόφαλος καὶ Γαροφαλιά (Χαιρέφιλος καὶ Χαιροφιλή ἢ Χαιροφυλλή), Λεμονιά (Κιτρία ἢ Κιτρις), Ἴασουμίνα (Ἴασμίνη), Διατσίντα (Υακίνθη), Βιολάντη, ἐκ τοῦ viola (Ἰάνθη ἢ Ἰολάνθη), Φλουροῦ, ἐκ τοῦ λατινικοῦ Flora (Εὐάνθεια), κτλ.

Πλουμοῦ, ἐκ τοῦ πλοῦμ, σημαίνοντος γερμανιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ ἄνθος· ὡστε Διάνθη δύναται νὰ ἐξελληνισθῇ ἢ Πλουμοῦ.

Ἐκ τῶν ὀρυκτῶν ἔχομεν τὴν Μαλάμω (Χρυσὴν ἢ Χρυσήδα), τὴν Ἀργυρῶ (Ἀργυρίαν), τὸν Διαμαντὴν καὶ τὴν Διαμαντοῦλαν (Ἀδαμάντιον καὶ Ἀδαμάντην), τὴν Μαργαρίταν καὶ Μαργαρῶ (Μαργαρίτην ἢ Μαργάρειαν), τὴν Σμαράγδαν (Σμαράγδειαν), τὴν Σαφειρῶ (Σαφειρίαν ἢ Σαφῶ).

'Ιάκουμος και 'Ιακουμίνα, εκ του Giacomo, σημειώνοντος 'Ιακώβος, εις τὸ θηλυκὸν 'Ιακώβη.

Μπαμπὼ, ἢ 'Ελισάβετ, εκ του γαλλικοῦ Babet, υποκοριστικὸν του Elisabethette.

Κακούλη. 'Εν Σμύρῃ ηκούσαμεν τούτο τὸ ὄνομα. Νὰ τὸ πιστεύσωμεν ἀρά γε ὡς υποκοριστικὸν του Κακῆ; 'Αλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν; Παρεφθάρη βεβαίως εκ του Κυριακῆ (Κυριακούλα, Κακούλα, Κακούλη).

Κιουρανιῶ, εκ του Κυρία, Κυρὰ, Κιουρά. Λοιπὸν Δέσποινα.

Βενετίτσα. 'Όνομα δοθὲν ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς 'Ενετίας. 'Επειδὴ ὅλα τὰ πεφημισμένα κομψὰ πράγματα προήρχοντο τότε εις τὴν 'Ανατολὴν ἐξ 'Ενετίας, ἢ Βενετίτσα ἐνοεῖτο ὡς συγκατέχουσα πᾶσαν χάριν. Λοιπὸν Χαρίκλεια.

Χαριστὼ, ἀντὶ Χαριτὼ ἢ Εὐχαρίστη.

Πραξίη· ἐπιτομή του Εὐπραξία.

Βδοκιά· ἐπιτομή του Εὐδοκία.

Λοξὴ και Λοξάνδρα, ἀντὶ του 'Αλεξία και 'Αλεξάνδρα· διότι ἔχομεν 'Αλέξην και 'Αλεξάνδρην. Τὸν δὲ 'Αλεξάνδρον ἐν Κωνσταντινουπόλει τρέπουσιν εις 'Αλέκον.

Ζωρζῆς και Τζώρτζης· ἐπιτομή του Γεώργιος, ἐνετιστὶ ΖΟΖΙ.

Λιναρδῆς, ὁ Λεονάρδος των 'Ιταλῶν.

Κατίνα, ἢ Αἰκατερίνη.

Σρατής και Στράτος, ἐπιτομή του Εὐστράτιος.

Γιουρουμῆς, εκ του 'Ιερώνυμος.

'Αντζουλις (οὐαί!) ἢ 'Αγγελῆς, και 'Αντζουλίνα (παπαί!) ἢ 'Αγγελίνα, — ὁ 'Αγγελος και ἡ 'Αγγελική.

'Αναγνώστης. Εἰς καιροὺς καθ' οὓς τὸ ἀναγνώσκω τὰς Πράξεις των 'Αποστόλων ἐπ' ἐκκλησίας ἐφαίνετο πρὸς τοὺς ἀμαθεστέρους ὡς ἀνδραγάθημα, ἐδόθη τὸ ὄνομα τούτο ὡς κύριον.

'Ρετζίνα. 'Επειδὴ τὸ Βασιλικὴ δὲν ἐφάνη ἀρετὸν, ἠθέλησαν οἱ γονεῖς νὰ ἔχωσι θυγατέρα αὐτόχρομα Βασιλισσαν. 'Αλλ' ὄχι· δὲν εἶναι τούτο ὁ λόγος δι' ὃν ἐδόθη τὸ ὄνομα 'Ρετζίνα παρ' ἡμῖν. 'Εδόθη ἐκ ξενοζηλίας, ὅτε ἡ ἰταλικὴ γλῶσσα ἐπεκράτει εις τὴν 'Ανατολὴν ὡς ἡ γαλλικὴ σήμερον. 'Η 'Ρετζίνα δύναται νὰ ἐξελληνισθῆ Βασιλῆς, ἢ 'Ανασσα, ἂν δὲν ἀρκῆται εκ του Βασιλικῆ.

'Οργετοῦ, ἢ 'Αργετοῦ, εκ του φραγκικοῦ 'Ερρίεττα. Εἰπέτην 'Εριτίμην.

Ταρσὴ, Ταρσίτσα, εκ του βυζαντινωμαϊκοῦ Ταράσιος, Ταρασία. Τί τὰ θέλομεν αὐτὰ τὰ ὀνόματα; 'Η Ταρσὴ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῆ Θαοσίπη, ἂν ὄχι Θηρεσία.

'Ραλλοῦ. 'Εκ του βυζαντινοῦ ἐπωνύμου 'Ράλλης. 'Ας ἐλέγετο τούλαχιστον 'Ράλλεια ἢ και 'Ράλλης πᾶσα 'Ραλλοῦ. Συνέθη και ἐν τούτῳ τῷ ὀνόματι ὅ,τι, ὡς ἀνώτερον, ἐν τῷ Παληογού. Εἰς των Παλαιολόγων, 'Ιωάννης, καταφυγὼν κατὰ τὸ 1485 εις 'Ρωσίαν μετὰ τῆς συζύγου και των τέκνων (ἴδε ἱστορίαν Καρραμπίνου), ἐπωνομάζετο 'Ράλλης. Εἰκάζομεν ὅτι εκ 'Ρωσίας κατέβη ἐπειτα τὸ ἄγαρι τουτο 'Ραλλοῦ εις τὰς ὄχθας του Βοσπόρου, ὡς και αἱ θηλυκαὶ καταλήξει OΓΚΑ και ΗΓΚΑ.

Μανιῶ, υποκοριστικὸν του Μαρία.

Φανῆ, ὄχι ἢ Φωτεινῆ, ἀλλ' ἢ Θεοφανῶ.

'Ατουμίτσα. Τίς δύναται νὰ τὸ μαντεύσῃ; Εἶναι ἢ Θωμαῖς (εκ του Τομαζίτσα, Τομίτσα, 'Ατουμίτσα).

Κουμνήτσα. Και ἄλλη διαμαρτύρησις, και ἄλλη ἀντιπολίτευσις πρὸς τὸ ὄνομα Σουλτάνα. Κουμνήτσα σημαίνει Κομνηνῆ· ἔχομεν δὲ και πολλοὺς σήμερον καλούμενους Κομνηνοὺς, ὄχι ἐξ ἐπωνυμίας, ἀλλ' εκ τῆς κολυμβήθρας του βαπτίσματος.

'Ρωμνήτσα. 'Ρωμανὸς ὑπῆρξεν ἅγιος, και ἕτερος 'Ρωμανὸς αυτοκράτωρ βυζαντινός, ἐξ οὗ 'Ρωμνήτσα ἢ 'Ρωμανίς, και υποκοριστικῶς 'Ρωμνήτσα.

Φηλίτσα, εκ του ἰταλικοῦ Felice, ἴσον τῷ Εὐτυχία, ἢ Φυλλίτσα εκ του Τριανταφυλλίτσα;

Σταῦρος. 'Εκ του σταυροῦ, κατὰ προδιδασμὸν του τόνου. 'Αλλὰ Σταυριὸν λοιπὸν ἄς κληθῆ ὁ Σταῦρος, ἢ και Σταυρόνικος.

Πασχάλης, Πασχαλίτσα. Εὐφωρότερον τὸ Πασχάλιος, Πασχαλῆς.

Τὰ ὀνόματα ταῦτα, Πασχάλης, Σταῦρος, 'Αναζάσιος, 'Αναζασία, Κυριακός, Κυριακῆ, Παρρασκευᾶς, Παρρασκευῆ, 'Αγγελος, Λάμπρος, Παράσχος, 'Αναγνώστης, 'Ιορδάνης, Θεοτόκης, Παναγιώτης, κτλ. τεκμηριούσι τὴν εὐλάβειαν μὲν ἐν γένει, τὴν ἀμάθειαν δ' ἐν μέρει εις τὴν περιήλθομεν ποτὲ οἱ Ἕλληνας χριστιανοί.

Τὰ ὀνόματα 'Ρετζίνα, 'Οργετοῦ, Φλουροῦ, Ταρσῆ, Πλουγέρω, Λουρεντζῆς, Λάουρα, Σκαρλάτος, 'Αννέζα, Φραντζέσκος, Μικῆς, 'Αλεβιζος, Κοζῆς, Τηπάλδος, Κουρνέλια, Μπατοῦ, Χρίστος, Πηππίνα, Ζαμπέττα, κτλ. σημειοῦσι τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἐπεκράτησαν ἐν ἡμῖν οἱ 'Ενετοὶ και οἱ Γενουήνσιοι. Εἶναι ἡ λέπρα τὴν ὁποίαν ὑπέστημεν μετὰ τὴν πολιτικὴν ἡμῶν ὑποδούλωσιν.

Ὡς πρὸς τὸ Πλουμοῦ, ἀποροῦμεν πῶς μετεφυτεύθη παρ' ἡμῖν ἡ ἀγγλογερμανικὴ λέξις πλοῦμ (ἄνθος), ἐξ ἧς ἐπλάσαμεν πλουμι, πλουμίζω, και κύριον ὄνομα Πλουμοῦ. Μήπως εκ των πρώτων ὑφασμάτων ἄτινα ἔφερον ἡμῖν ἄγγλοι ἔμποροι εκ των ἐργοστασίων των διηνημισμένα (πλουμισμένα);

Μόλις σήμερον, ἀφοῦ ἀνεπολήσαμεν και κατεγράψαμεν τὰ ὀνόματα ταῦτα, εἶδομεν ὅτι δύναται τις νὰ σπουδάσῃ ἐπ' αὐτῶν, ἀπαρτιζόντων ὅλην σελίδα ἀξίαν μελέτης ἐν τῇ καθ' ἡμῶς ἱστορίᾳ.

Παραλείπομεν τὰ ὀνόματα Ζήσης, Πανταζῆς, Κυριαζῆς, Μενῆς, Στέριος, Σταμάτιος και Στυλιανός, ἀπλὰ γεννήματα τῆς φιλοστοργίας ἀνθρώπων ἀφελῶν, ἐλπίζόντων οὕτω νὰ στερεώσωσι τὴν ζωὴν των ἰδίων τέκνων· ἀλλ' ἡ Παληογού, και ἡ Κουμνήτσα, και ἡ 'Ρωμνήτσα, και ἡ 'Ραλλοῦ, ἔχουσι βαθυτέραν και εὐγενεστέραν ἐννοιαν· ἐννοιαν ὄντως πατριωτικὴν. 'Επώνυμα ὁμογενῶν βασιλέων ἐκλειψάντων, μετεβλήθησαν εις ὀνόματα καθιερωθέντα ὑπὸ του βαπτίσματος· ἐὰν δὲ ἡ αὐτὴ κολυμβήθρα ἐδέχθη και τὸ ὄνομα Σουλτάνα, — πράγμα ἀληθῶς ἐκπληκτικόν, — πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἐν τῇ περιόδῳ ἐκείνῃ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱστορίας, ὑπῆρξε στιγμή καθ' ἣν ὁ ἡμέτερος κλῆρος εἶχεν ἐκπέσει εις ἐσχάτην δουλοφροσύνην, ἢ εἶχε περιέλθει εις ἀπόγνωσιν.

'Αν οἱ ἀναγνώσταί των Μυριῶν 'Όσων ἀνεμίμνησκον ἡμῖν και ἄλλα ἀξιοσημεῖωτα ὀνόματα, μὴ ἀναφερόμενα μεταξὺ των ἀναγραφέντων εις ταύτας και τὰς προηγουμένας σελίδας, θὰ πύγνομονομεν αὐτοῖς.

'Η ἀπὸ πεντηκονταετίας ἤδη φιλοτίμως γινομένη παρ' ἡμῖν ἀνάκλησις των ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων, μίαν ἡμέραν θὰ δώσῃ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἀφορμὴν λόγου εις τὸν ἱστοριογράφον, τὸν μέλλοντα νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἐλατήρια τῆς πολιτικῆς και ἠθικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας.

ΓΛΑΥΚΕΣ.

Πολλάκις ηκούσαμεν γυναῖκας χυδαίας ν' ἀποκαλῶσιν ἐν λουδορίαις Στρίγλαν ἄλλην γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἤθελον νὰ ὑβρίσωσι.

Τί ἐσήμαινε Στρίγλα; Οὔτε αὐταὶ ἐγίνωσκον, οὔτε οἱ ἀκούοντες.

'Ιδοῦ μία Στρίγλα.

Στρίγλῆ ἡ κοινῆ.

πτῆνον νυκτινομον του γένους των Γλαυκῶν, τὸ ὁποῖον ἡ ὀρθὴ γλῶσσα ὀνομάζει Στρίγγα (ἐξ οὗ ἴσως οἱ

'Ιταλοὶ ἐσημάτισαν τὴν λέξιν Strega, σημαίνουσαν γράϊαν μάγισσαν, και ἐπιτραφεῖσαν ἡμῖν ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ).

'Η Στρίγγ εὑρίσκειται καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην και τὴν Ἀσίαν· τὰ δὲ περὰ του πτηνοῦ τούτου εἶναι ποικίλα· κίτρινα μετὰ λευκῶν και φαιῶν και μελάνων, και ἐν γένει χαριέστερα των των ἄλλων νυκτινομων ὀρνέων. Τὰ ὡὰ τῆς Στριγγὸς διαφέρουσι των των ὁμογενῶν τῆς, καθὸτι τὰ μὲν ἐκείνων εἶναι σφαιρικοῦ σχήματος, τὰ δὲ τῆς Στριγγὸς ἐλλειπτικά. Καταθέτει δὲ αὐτὰ, πέντε των ἀριθμῶν συνήθως, ἀλλ' ἐνίοτε και ἐξ ἢ ἐπτὰ, εις τὰς τρύπας των τοίχων, ἢ εις τὰ κοῖλα των βράχων και των γηραιῶν δένδρων, ἀνευ στρώματός τινος εκ χόρτων ἢ φύλων. Δὲν λαμβάνει τοιοῦτον κόπον ἡ Στρίγγ· συμβαίνει ὅμως νὰ ἀποδιώξῃ ἄλλα μικρὰ πτηνά, τοὺς Κυφέλους (κοινῶς Πετροχειλίδονα) ἀπὸ τῆς φωλεᾶς των, και νὰ ἐγκατασταθῆ ἀντὶ των ἰδιοκτητῶν, ἀφοῦ τοὺς φάγη.

Τὸ πτηνὸν τούτο ἐμποιεῖ ἀδίκως και παραλόγως φόβον μέγαν εις τοὺς ἀγρότας. 'Εν Γαλλίᾳ καλεῖται Effraie, εκ του ῥήματος effrayer, σημαίνοντος πτοῦ ἢ ἐκφοβίζω. Τὰ παιδία, αἱ γυναῖκες, και αὐτοὶ δὲ οἱ ἀπλοῖκοι των ἀνδρῶν, οἱ πιεζούντες εις τοὺς γόητας και εις τοὺς Βρυκόλακας και Καλικαντζάρους, θεωροῦν τὴν Στρίγγα ὡς πτηνὸν ἀπαίσιον, οἰωνὸν θανάτου· και σημειώτερον ὅτι οὐδὲν ἄλλο νυκτινομον ὀρνέον εἶναι ὠφέλιμον εις τοὺς ἀνθρώπους ὅσον ἡ Στρίγγ· διότι αὐτὴ ἀφανίζει ἀπειρον πλῆθος ζωῶν ἐπιβλαβῶν εις τὴν γεωργίαν. 'Όταν ἡ Στρίγγ ἔχη νεοσσούς, ἐξολοθρεύει τοὺς μύς ὄλους τῆς γειτονίας τῆς. Σχεδὸν κατὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας φέρει εις τὴν φωλεάν τῆς τροχτικόν τι τοιοῦτο ζῶον· και πᾶν βωλάριον ἐξερχόμενον εκ του στομάχου τῆς συντίθε-

Γλαῦς, ὁ Μέγας Δοῦς, κατέχουσα τὴν βωρὰν αὐτῆς.

ται εκ πέντε ή εξ ποντικίων. Έν διαστήματι δεκαεξή μηνών, φυσιολόγος τις συνήγαγε πλήρες μόδιον τούτων βωλαρίων, προελθόντων εξ ενός μόνου ζεύγους γλαυκάων.

Απατώνται οί άγρονόμοι κατηγορούντες την Στριγγα ως αφανίζουσαν τά ωά τών περιστερών των. Είναι συκοφαντία. Οί αλήθεϊς ένοχοι είναι οί μύς, και όσάκις εισέρχεται Στριγγς εις περισερώνα, τούτο πρέπει να θεωρηται ως ευτύχημα, επειδή μέλλουν να εξολοθρευθώσιν όλοι οί έντός αυτού ποντικοί. Όταν δεν εύρισκη πλέον χερσαία θηράματα, καταφεύγει εις τά ένυδρα· βυθίζεται εις τά ύδατα κατά κάθετον, και άνασπώσα τούς ίχθύας, φεύγει να τούς φάγη εις τήν φωλεάν της.

Η προς την Στριγγα άποστροφή τών ανθρώπων πρόερχεται ίσως και εκ του σχήματος του προσώπου της, — δίσκου στρογγύλου μετα μακράς βίνος ως ανθρώπινης, εις τήν άκραν άγρυπτης. Φυλαί τινες Καλμούσκων έχουσιν ειδώλον του σχήματος της Στριγγός, τήν όποϊαν σέβονται ως και οί Τάρταροι και οί Κινέζοι. Ούτοι μάλιζα φέρουσι και πτερόν εξ αυτής εις τήν κεφαλήν των, ως φυλακτήριον.

Η Στριγγς καθίσταται χειροήτης, αλλά δεν υποφέρει περιορισμόν. Έπιθυμεί έκτασιν και αέρα, και έντός του κλωβού άποθήσκει μη θέλουσα να φάγη τίποτε.

Εις τήν βορειάν Αμερικην υπάρχει έν άλλο ειδος γλαυκάων, ή λεγομένη νεφελσεϊδής (chouette nebuleuse) ή Καναδιανή. Ταύτης τά πτερά έχουσι χρώμα φαιόν βαθύ, ως τό των βαρείων νεφελών εξ ου και έλαβε τό όνομα. Τρέφεται δε τό όρνεον τούτο εκ λαγωών και λαγιδέων και άλλων μικρών τρακτικών τετραπόδων, ως και εξ έρπετών και πτηνών. Έχει ύψος έως 50 εκατοστομέτρων.

«Μοί συνέθη πολλάκις (λέγει ο Αύδουβών), ένθ ήτοιμάζον τό δειπνόν μου εις τό δάσος, να διακρίνω όλίγον παρέκει ένα τοιούτον νυκτινομον, καθήμενον απέναντι της πυράς μου, ένθ περιέστρεφον τό ψητόν μου επί ξυλίνου όβελοϋ. Μ' έβλεπε μετα τοιούτου παραδόξου τρόπου, ώσε, αν δεν έφοδούμην μη έκληφθώ υπ' έμαυτοϋ ως παράφρων, θά τον προσεκάλουν ευγενικώς να όρίση και αυτός εις τό δειπνόν μου. Η φωνή του «ούάχαχ ούάχαχα» σε φαίνεται απομίμησις του επιτετηδευμένου γέλωτος των παρ' ήμιν κομφεουμένων νέων.»

Προσθέτει δε ο Αύδουβών ότι, όποταν τό όρνεον τούτο ιδη πλησιάζοντά τινα, έν τη τροσοχη τήν όποϊαν δίδει προς αυτόν, λαμβάνει γελοιωδέστατα σχήματα. Εάν τις πυροβολήσας εναντίον του άστοχήση,

τό όρνεον πρώτον φεύγει, έπειτα δε, ισάμενον εις μικράν απόστασιν, αναδίδει φωνήν πλήρη σκωπτικού γέλωτος.

Αλλ' αξιολογώτερα πασών των γλαυκάων είναι ή λεγομένη Μέγας Δουξ, ή Ευρωπαϊκός Δουξ. Αυτή έχει ύψος δύο ποδών κατά μέσον όρον, μεγάλην δε δύναμιν, και δικαιούται να ονομασθη βασιλεύς των νυκτινόμων όρνέων. Τό ράμφος και οί όνυχές της είναι μελανα, ισχυρότατα και γαμψά· τά πτερά της έρυθρά μετα κηλίδων μελαινων και σειρών άμαυρών. Αί πτέρυγές της, ήνεωγμένα, έχουσι μήκος πέντε ποδών, από της μιās μέχρι της άλλης άκρας. Τά όμματά της είναι μέγιστα, άπλανη, αι δε κόραι αυτών μελαιναι μετα κιτρίνου κύκλου. Ο Μέγας Δουξ υποφέρει τό φως ευκόλιωτον παρὰ τ' άλλα νυκτινομα πτηνά· διό και εξέρχεται μέν πρό αυτών προς τήν έσπέραν, αποχωρεί δε τό προϋ μετ' αυτά. Κατοικει εις τά σχίσματα των βράχων, ή εις τάς ρωγμάς των παλαιων πυργων όσοι κείνται επί βουνών, σπανίως δε καταβαίνει εκειθεν εις τήν πεδιάδα.

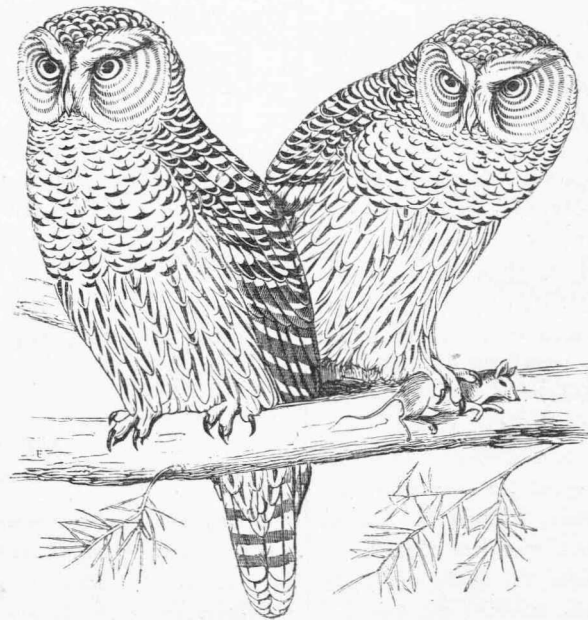
Η φωνή του, — χουίχου, χουχου, πουχου, ούχου! — αντίηούσα έν τη σιγη της νυκτός, τρομάζει τά ζώα άτινα καθίστανται βορά αυτού· τρέφεται δε πρό πάντων εκ λαγωών, ασπαλάκων, μυών και πτηνών. Χρειάζε τυχούσης, μάλιζα δ' ένθ έχει νεοσσούς, των όποϊων ή άδηφαγία είναι άπαραδειγματίστος, θηρεύει και βατράχους, ως και μικρά έρπετά.

Ο Μέγας Δουξ είναι πολύ γενναϊός και έρχεται εις πάλην μετα του αετου, καθ' ήν ενίοτε μένουσιν εις τον τόπον νεκροί άμφότεροι. Και όμως ευκόλιως καθίσταται ή γλαυξ αυτη χειροήτης· άκούει τ' όνομάτης, αποκρίνεται εις τήν φωνήν του κυρίου της, και ένθ ήρίνεται πάν τη έλευθήρα, επανέρχεται καθ' εκάστην δια να φάγη.

Κατοικει δε ο Μέγας Δουξ εις τε τήν Ευρώπην και εις τήν Ασίαν· άλλ' ιδίως εις τήν Έλβετιάν και Ιταλιάν είναι κοινότατος.

ΤΟ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ ΕΜΠΟΡΙΟΝ.

Ανοιγομένου έντός όλίγου του ίσθμου της Σουέζης, έπιστώμεν τήν προσοχήν των ελληνών εμπόρων εις τον έν Κίνα λιμένα της Σαγγάης (Shang Hai), προβαίνοντα καθ' εκάστην έμπορικώς τε και ναυτικώς εις άκραν άνηρητότητα· τείνοντα όπως καταστή τό κέντρον του εμπορίου και των συναλλαγών του κινεζικου κράτους μεθ' όλων των εθνών της γης. Εκ των έπιστήμων πινάκων της τελωνειακής διαχειρήσεως, και των στατιστικων άρμοδιού τινός άνδρός (του άγγλου

Γλαυξ νεφελσής.

Medhurst) εξάγεται, ότι κατά τό έτος 1868 έγένητο έν τῷ λιμένι τούτῳ δια ξένων πλοίων εισαγωγή και εξαγωγή εμπορευμάτων αξίας 112,245,461 ταέλων, ήτοι 897,963,688 φράγκων (λογιζόμενου του ταέλου προς φράγκα 8)· τό δε ποσόν τούτο παριστᾶ επί του προλαβόντος έτους (1867) αυξήσιν 13,562,164 ταέλων.

Αλλ' εκτός τούτου του εμπορίου, μένει άκαταλόγηστον τό άλλο εκείνο της άκτοπλοΐας, γινόμενον υπό χιλιάδων έγχωρίων πλοίων, άτινα εκει ονομάζονται ζόγκαι, σάμπανα, και άλλων άκατίων αναπλεόντων και καταπλεόντων τον μέγαν ποταμόν ός εις εκβάλει παρὰ τήν Σαγγάην, και τούς άλλους όσοι χύνουσι πανταχόθεν της Κίνας τά ύδατά των εις αυτόν. Τό άγγλικόν έμπόριον, άπαρβόρων σχεδόν τά έξ έβδομα της εισαγωγής και εξαγωγής, προέβη μέχρις αξίας 75,524,795 ταέλων έν έτει 1868, ήτοι υπερέβη κατά 10,650,614 τάελα τό του 1867.

Όσον μεγάλα και αν φανώσι τά ποσά ταύτα, πολλοί απέχουσιν όμως του να ήναι ικανά ως προς τον πληθυσμόν των περι τήν Σαγγάην κινεζικων έπαρχιών και όλης της αυτοκρατορίας εκείνης, περιλαμβανούσης 525 εκατομμύρια κατοίκων. Δια τούτο ή Ευρώπη και ή Αμερικη συναγωνίζονται άνενδότης ν' ανοίξουσιν εις τό έμπόριόν των και άλλους δρόμους προς τό ενδότερον.

Αί συκοινωνίαι των Ευρωπαίων μετα των δυτικών όχθών του νέου κόσμου όσημέραι διευκολύνονται· αι δε μετα του παλαιου, έντός όλίγου θα καταστώσι συνεχιζαται και τάχιζαι δια τό αιγυπτιακού ίσθμου.

Ελληνες, σπεύσατε προς πλουτισμόν, και άφετε τούς έν Αθήναις να σμικρύνωνται έντός των αδόξων και οϊκτῶν διαπληκτισμών της σπουδαρχίας, καταδικάζοντες αυτοί έαυτούς εις αιώνιον πτωχείαν και αθλιότητα. Δυστυχώς, και ο ελληνικός τυπος, άντι να ερέφη τήν προσοχήν εις τάς πηγάς έξ ων ήδύνατο να πλουτήση τό έθνος, περιορίζεται έντός του άγόνου σταδίου των προσωπικων άντεγκλήσεων, ή έντός του κύκλου των πολιτικων άγγελιών, ών αι πλείστα ούδεν έχουσι κοινόν μετα των συμφερόντων του ελληνισμού. Τό καθ' ήμας, ειμεθα και εσόμεθα πάντοτε άγρυπνοι ίνα άποταμιεύωμεν έν ταϊς σελίσι των Μυρίων «Όσων πασαν γνώσιν και πασαν πληροφορίαν, ή πασαν άγγελίαν χρησίμον εις τό Πανελληνιον, έξω του πολιτικού κύκλου, γελώντες όταν ακούωμεν ανθρώπους μη αναγινώσκοντας ήμας, προσασίζόμενους ότι δεν απαντῶσιν ουσιωδές τι έντός του περιδικου τούτου φύλλου, και ότι μόνον εις τάς κόρας και τά παιδια άποτεινόμεθα.

Είναι κόραι και παιδια οί άνδρες οί ουτω κρίνοντες. Έπανερχόμεθα εις τό κύριον θέμα του παρόντος άρθριδιου. Πρέπει να μάθωσιν οί όμογενείς, ότι πόλις αληθεϊς ευρωπαϊκai εγειρόνται εις τά παραλια εκείνα της μεγάλης Ασίας, έν τῷ μέσω τών τόπων οϊτινες παραχωρόνται εις τάς ζένας Κυβερνήσεις· πανταχού κτίζονται ξενοδοχεια, οικίαι, αποθήκαι, νεώρια, αποθήκαι, όρμητήρια, νασοκομεία, προξενεία, σχολεία, εκκλησίαι, φάροι· ύδρογραφοῦνται δε οί αιγιαλοι και βλάλλονται σημαντῆρες θαλάσσιοι και σημεϊα προς κατεύδωσιν των πλοίων. Βαθύνεται δε όπου δεϊ και ο ποταμός Ιανσειαγγή, ή μεγάλη αυτη άρτηρία της Κίνας, ήτις είναι πλώϊμος σχεδόν μέχρι των πηγών, ήτοι μέχρι των προπόδων του Θιέετου.

Οί έν Σαγγάη Ευρωπαίοι άνυπομόνον να ιδώσιν έν ενεργεία τήν τηλεγραφικην γραμμην δι' της μέλλου να συκοινωνώσι μετα της Ευρώπης δια της Ινδικής και της Ευρωβας. Μέχρι τούδε, είχαν τάς ρωσικας γραμμάς αιτινες, διερχόμεναι τήν Σιβηρίαν, λήγουσιν εις τήν Κιάκταν, προς βορράν του Πεκίνου, και δι' αυτών έλαμβανον τάς ειδήσεις της Αγγλίας έντός 18 ήμερών. Θά τάς λαμβάνωσι στιγμηδόν, όταν οί Κινέζοι στέρξωσι να διελθῃ τήν χώραν αυτών τό τηλεγραφικόν σύρμα.

Έχομεν υπ' όψιν επιστολήν εκ Σαγγάης φέρουσαν ήμερομηνίαν (3) 15 Ιουλίου, και διαλαμβάνουσαν τάδε.

«Πολλη μετάξα στέλλεται εις τήν Ευρώπην. Τό γαλλικόν άτμόπλοιν Phase, αποπλευσαν από του λιμένος τούτου πρό 6 ήμερών, έφερε 500 δέματα δια Μασσαλίαν· έτερον άτμόπλοιν άγγλικόν, τό Travancore έλαβε κατ' αυτάς 600 δέματα δια Μασσαλίαν και 2,000 δια Σουβαμπτόνα. Και τέτου πωλήσεις έγιναν πολλαί και λυσιτελείς έν Τιεnsίνῳ δια Μογγολίαν και τάς όχθας του ποταμου Αμουρ, τούτο δε συνεπειά έλαττώσεως του φόρου της εξαγωγής, προς όφελος των ρώσων εμπόρων ιδίως. Τό τέιον τούτο (7 εκατομμυρίων λιτρών έφέτος, άνθ' ενός και ήμισσης εκατομμυριου εξαχθέντος πρό δύο έτών) πατείται κατά μέγα μέρος εις σχήμα πλίνθων, και ουτω διερχεται τήν Ταρταρίαν, και τέλος φθάνει εις τήν Ευρώπην υπό τήν επωνυμίαν τεϊου της καραβάνας. —Σας ειπα περι σχολείων· έχομεν διδασκαλους τούς ιησοῦτας και τάς λευκοκεφάλους καλογραφίας· επρόφθασαν και εδώ. Και εδώ 600 παιδια ανατρέφουσιν ουτοι κατά τάς όπισθοδρομικας δοξασίας αιτινες επί τσοσούτους αιώνας εκάλυψαν τό φῶς των επιστημών υπό τό μόδιον.»

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ, ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

Ο πρόεδρος της ελληνικής Βουλῆς, έν συγχρητηρίῳ επιστολή ήν απηύθυνε προς τον βασιλέα επί τη γεννήσει του δευτεροτόκου βασιλόπαιδος, απεκάλεσε τούτον πρίγκηπα. Πάλιν πρίγκηπα!

Η παραλογία είναι ασύγγνωστος. Αν ουδέν έμποδίξῃ τό ν' αποκαλήται ο έλλην βασιλόπαις πρίγκηψ, ουδέν έμποδίζει και τό ν' αποκαλήται ο βασιλεύς των Έλλήνων ρήγας. Αν ανοικειον ήναι τό ν' αποκαλήται ο βασιλεύς των Έλλήνων ρήγας, επίσης ανοικειον και τό ν' αποκαλήται ο έλλην βασιλόπαις πρίγκηψ.

Εάν δια της λέξεως πρίγκηψ έννοεϊτε άλλο τι ή βασιλόπαιδα, πλέον τι ή βασιλόπαιδα, ή ήττόν τι, τό έθνος έχει συμφέρον να μάθῃ τί σημαίνει λοιπὸν έν τη γλώσση του ή ζένη λέξις ήν επίμονως θέλετε να μεταχειρισθῆτε.

Ο βασιλεύς των Έλλήνων έδωκεν άριστον μάθημα εις τον πρόεδρον της Βουλῆς, απαντήσας· «Σας παρακαλώ να εκφράσητε εις τήν Βουλήν τάς ευχαριστίας μου και τάς της βασιλείσσης επί τη γεννήσει» και τῷ βαπτίσματι του υίου μου Γεωργίου.»

Ός βλέπετε, ο βασιλεύς ουδόλιως προσφέρει έν τη απαντήσει αυτού τήν ζένην λέξιν πρίγκηψ, γινώσκων αυτην ακατάληπτον εις τήν γλώσσαν των ύπηκόων του.

Ζήτω ή βασιλική σύνασις!

Ὅχι ὅτι ἀρνούμεθα εἰς τοὺς ἑλληνας βασιλόπαιδας οἰονδήποτε τίτλον, ἀλλὰ διατεινόμεθα ὅτι οἱ τίτλοι αὐτῶν δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἀλλόγλωσσοι, καὶ ὅτι ἂν παρὰ τὸν τῆς « βασιλικῆς ὑψηλότητος », ὅς τις δίδεται εἰς τοὺς πορφυρογεννήτους, ἀπαιτῆται καὶ ἄλλος τις· ἂν ἐθεωρεῖτο ὡς εὐλογον τὸ νὰ κληθῆ ὁ βασιλόπαις Κωνσταντῖνος Δοῦξ τῆς Σπάρτης, διατί νὰ μὴ προτιμηθῆ ἢ λέξις Μέγας, ἢ ἄλλη τις τοιαύτη ἑλληνικῆ, ἀντὶ τῆς λατινικῆς; Ἡ Βασιλικὴ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Μέγας τῆς Σπάρτης, ἢ ὁ Ὑψηλότατος Βασιλόπαις Μέγας τῆς Σπάρτης, φαίνονται ἡμῖν τίτλοι ἰκανοποι- οῦντες πᾶσαν αὐλικὴν ἀπαιτήσιν. Μεταγλωττιζόμε- νοι πρὸς τοὺς ξένους, ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸ Son Altesse le Prince Royal, ἢ Son Altesse Royale le Grand de Sparte.

— Ὁ ἀπὸ Γαλλίας εἰς Ἀμερικὴν πρὸ μικροῦ κα- ταδυθισθεὶς **ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΛΑΩΣ** παρέχει εἰς τοὺς μετόχους τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης χρηστάς ἐλ- πίδας ἀνιούσης ὠφελείας χρηματικῆς. Κατὰ τὴν ἐβδο- μάδα ἥτις ἔληξε τὴν 4 Σεπτεμβρίου, διεβιβάσθησαν διὰ τοῦ κάλου τούτου 448 τηλεγραφήματα, ἐξ ὧν συν- ἤχθησαν 1,040 λίραι στερλίνας. Κατὰ τὰς δύο προ- λαβούσας ἐβδομάδας, ἔχον διαβιβάσθῃ 277 καὶ 321 τηλεγραφήματα, δόσαντα 577 καὶ 746 λίρας.

— Συνέση πρὸ μικροῦ ἐταιρία προτιθεμένη νὰ γῆση ἐντὸς τῶν **ΩΚΕΑΝΩΝ** τηλεγραφικούς **ΣΤΑΘΜΟΥΣ** διὰ τὰ πλοῖα. Οἱ σταθμοὶ οὗτοι θὰ ἦναι πλωτοὶ, κρατού- μενοι στερεῶς ὑπὸ ἀλύσεων καὶ ἀγκυρῶν. Θὰ χρησι- μεύωσι δὲ εἰς τοὺς θαλασσοπόρους ὡς οἱ ἐπὶ τῆς Σε- ρεᾶς τηλεγραφικοὶ σταθμοὶ, καὶ θ' ἀπαλλάττωσι τοὺς πλοίαρχους τοῦ νὰ προσορμίζωνται εἰς λιμένα, ὅσα- κισ ἔχουν χρεῖαν νὰ ἐπιστεῖλωσιν εἰδοποιήσιν τινα ἀ- ναγκαίαν εἰς τοὺς ἐμπόρους των.

— Ἐν Κικιάγῳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐφημέ- ρεις πῶς νὰ ἐξάγῃ **ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ** ἐκ τῶν **ΠΕΡΙΣΑΡΩ- ΜΑΤΩΝ** τῶν ὀδῶν. Οὕτω, πᾶσα ἀκαθαρσία, πᾶν ὄ,τι οσηπὸς, μὴ ἐξαιρουμένων οὐδὲ τῶν ποντικίων, βρά- ζεται, ἀφοῦ δ' ἐξάχθῃ τὸ λίπος, τὸ ὁποῖον συνάχεται ὡς χρήσιμον ἐπίσης, τὰ λοιπὰ διασταλαζόμενα δι- δοῦσι καθαρῶτατον οἶνονπνευμα. Δέκα ἀμαξῶν περι- σαρώματα προάγουσι 39 λιτρῶν λίπος διὰ τὴν σαπι- νοποιάν καὶ 40 γαλλόνων οἶνονπνευμα 90 βαθμῶν.

— Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ δίδονται ἐκ δια- λειμμάτων **ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ** συγκείμεναι ἐξ ὑπερᾶριθμων ὀργάνων καὶ φωνῶν. Αἱ συμφωνίαι αὐ- ται καλοῦνται, ὡς καὶ εἶναι, **ΤΕΡΑΣΤΙΑΙ** (concerts monstres). Εἰς μίαν τοιαύτην συνῆλθον ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ 8,000 μουσικῶν. Εἰς τινα τῶν μουσικῶν τε- μαχίων ἔγινε χρῆσις κωδῶνων καὶ ἀκμώνων πρὸς ἐ- πίτασιν τοῦ κρότου ὅπου ἔδει, ὡς καὶ πυροβόλων ἀ- ναπτομένων δι' ἠλεκτρικῶν σπινθήρων.

— Ὅτι ἡ **ΠΟΣΙΣ ΨΥΧΡῶΝ ΠΟΤῶΝ** καθ' ἣν ὄραν ἔχει τις θερμὸν τὸ σῶμα ἀποβαίνει ὀλεθρία, εἶναι πα- σίγνωστον· καὶ ὁμως εὐρίσκονται ἔτι ἄφρονες παρ' οὐ- δὲν τιθέμενοι τὸν κίνδυνον. Αἱ βελγικαὶ ἐφημερί- δες ἀναφέρουσι κατ' αὐτὰς ὅτι νέος τις, πιδὼν ποτή- ριον ζύθου ἀφοῦ ἔτρεξε καὶ ἴδρωσεν, ἀπέθανεν ἐντὸς δύο ὥρων. Ἄν ἐφρόντιζε νὰ πίνη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κρατῶν ἐκάστοτε τὸ ποτὸν ἐντὸς τοῦ στόματος μέχρι

θερμοκρασίας τινὸς ἀρκετῆς, δὲν θὰ εὐρίσκετο σήμε- ρον μεταξὺ νεκρῶν.

— Ἀπριθμησέ τις κατ' αὐτὰς τὰ **ΘΘΟΝΙΑ** τοῦ **ΑΥ- ΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ** τῶν Γάλλων, καὶ εὔρε συνδονῶν μὲν πεντακισχίλια ζεύγη, ἑτέρας δὲ 25,000 ὀθονίων δια- φόρων, ὡς τραπέζομανδύλων, προσοψίων, χειρομάκ- τρων, προσκεφαλαίων, νυκτικῶν χιτῶνων, ἐκμαγεί- ων, περιζωμάτων καὶ μάκτρων τοῦ μαγειρείου κλπ. Διὰ τὴν πλῆσιν αὐτῶν καὶ λοιπὴν οἰκονομίαν δαπα- νῶνται κατ' ἔτος 120,000 φράγκων.

— Τὸ δημόσιον **ΧΡΕΟΣ** τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν τῆς **ΑΜΕΡΙΚΗΣ** συνίσταται σήμερον εἰς 2,626,500,000 ταλλήρων, ἐξ ὧν πρέπει ν' ἀφαιρεθῶσι 101,250,000 τάλ., εὐρίσκόμενα ἐν τῷ ταμείῳ εἰς μεταλλικόν, καὶ 12 ἑκατομμύρια εἰς χαρτονομίσμα.

ΤΑ

ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

ΚΑΙ ἌΛΛΑ ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐν Παρισίοις, 17(29) Σεπτεμβρίου, 1869.

Ἀναγιώσκω, φίλη μου Ἑλληνοδίκη, εἰς τὰς τε- λευταίας περὶ συρμῶν διαπραγματευομένης ἐφημερί- δας ὅτι ἐνταῦθα ἐτοιμάζονται κατ' αὐτὰς οὐσιώδεις μεταβολαὶ εἰς τὰς γυναικείας στολάς· ὅτι ἐνῶ καθ' ὅ- λον τὸ θέρος τοῦτο ἐφορέσαμεν τοῦ καιροῦ τοῦ Λοδο- βίκου **ΙΕ'** τὰ παντοδατὰ **σοιδώδη κουρέλια** (chiffonnage), μέλλομεν νὰ τραπῶμεν ἐπὶ τὸ πρεπωδέ- στερον, ὅσαι μάλιστα ὑπερέβημεν τὴν τριακοντάδα, — διότι εἰς τὴν ἡλικίαν μας μᾶλλον ἀφορᾷ ὁ νέος συρ- μός· περὶ δὲ τῶν νεωτέρων, θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ μέ- χρι τοῦδε.

Παντοῦ λοιπὸν, εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν ῥαπτριῶν καὶ εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν ὑφασματοπώλων, ἀκούεις τώρα νὰ σὲ λέγουν· « Madame, pour cet hiver, le genre Watteau sera délaissé pour le genre Pré- sidente; le cosu détrônnera le clinquant. »

Ἄγυρτεία· λέξεις κορακιστικαί. Δηλαδή, θὰ πα- ραιτηθοῦν αἱ σημεριναὶ ἀνθιναὶ ἢ πτέριναι θολαὶ (coffures), καὶ θὰ τὰς διαδεχθοῦν πάλιν οἱ πέτασοι (chapeaux)· θὰ παραιτηθοῦν δὲ καὶ οἱ καταρράκται τῶν βοστρύχων, καὶ τὰ κοντὰ μεσοφόρια (jupons), καὶ αἱ περυστημένα καὶ ἀνεσταλμένα ἐξωμίδες (tuniques), καὶ τὰ κυνικὰ περιδέραια (colliers de chien), ὡς πράγματα λίαν νεανικά, καὶ θὰ τὰ διαδεχθοῦν εἰς τὰς μὴ πολὺ νέας τὰ πλατέα καὶ ἀδρὰ καὶ πολὺπτυ- χα, μάλιστα δὲ ἐξ ὑφασμάτων πλουσίων, τῶν λεγομέ- νων brocarts καὶ lampas. Ἄλλα θὰ ἦναι πάντοτε αἱ ἐσθῆτες ἐπὶ τοῦ στήθους ἀνοικταὶ εἰς σχῆμα καρ- δίας, ἀνοικταὶ δὲ ὡσαύτως καὶ αἱ χειρίδες, καὶ πλα- τυτόταται πρὸς τὰ κάτω, καθὼς εἰς τοὺς ἀνατολικούς κίνδεϊς ἔχουσαι ἀνεστραμμένας τὰς δύο γωνίας των.

Εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ ἔχω περισσότερα νὰ σ' εἶπω, διότι ἕως τότε θὰ ἦναι μᾶλλον χαρακτη- ρισμένος ὁ χειμερινὸς τῶν φορεμάτων ρυθμός, θὰ μάθω δὲ καὶ ποῖα ὑφάσματα θὰ ἐπικρατήσωσι.

Ζ. Π.